

Արտաշես Քալանթարյան

ՔԱՆԻ ԴԵՌ ԿԱՍ

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

Վահրամ Արամյան - Ճողովրդական դերասան, 60 տարեկան

Նունե - Նրա դուստրը, 27 տարեկան

Բարկեն Մայիլյան - Միլիցիայի գնդապետ, թոշակառու, 52 տարեկան

Պետրոս Պետրոսյան - Թոշակառու բանվոր, 65 տարեկան

Սահակ Գնունի - Ճարտարապետ, 30 տարեկան

Նազար Խելունց - Շենքի լիազոր, 45 տարեկան

Ադա - Խելունցի կինը, անորոշ տարիքի

Գևորգ Ծատինյան - Հանրախանութի դիրեկտոր, 55 տարեկան

Տաթևիկ - Մայիլյանի թոռնիկը, 5-6 տարեկան:

ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ ԱՌԱՋԻՆ

(Գործողությունը տեղի է ունենում բնակելի շենքում և բակում: Բոլոր գործող անձինք հարևաններ են: Լսվում է աղբատար ավտոմեքենայի զանգը: Շենքը արթնանում է):

Վարդուշ - *(Խաչակնքում է):* Մեղա աստծո, մեղա աստծո:

Անիկ - Անուշ մայրիկ, աղբը եկավ:

Ադա - Նազար, ձմերուկը մոռացար:

Խելունց - Թող մնա, կուտենք, էլի:

Ադա - Մի կողմը լրիվ փափկած է:

Խելունց - Էն մյուս կողմը կուտենք: Ոնց որ բերում եմ, էնպես էլ թափում եմ, բա դրանք արժանի՞ են:

Նոնա - Էլ մի ասեք, հիմիկվա երեխաները... ուժաս...

Լիդա - Ընկեր Ծատինյան, սպիտակ կոշիկներ չստացա՞ք: Ցավդ տանեմ, ախր տղայիս ամուսնացնում եմ:

Ծատինյան - Տեսնենք, մայրիկ:

Լիդա - Մի բան արա, ցավդ տանեմ, հո չեմ ասում իրա գնով, ոնց որ ամբողջ աշխարհը, էնպես էլ մենք: Ախր հարսս տանը մնաց:

Ծատինյան - Տեսնենք, տեսնենք, մի տեղից խոստացել են:

Ռազմիկ - Մացակ Սեմյոնիչ, գուցե այսօր ընդունեիք, հը՞:

Մացակ - Չեմ կարող, կոնֆերանս ունենք, հարևան:

Ռազմիկ - Ուրեմն վաղը գամ, հը՞:

Մացակ - Վաղը... վաղը չեմ կարող, սիմպոզիում է:

Էմմա - Ուրեմն թողնենք երկուշաբթի:

Մացակ - Երկուշաբթի... երկուշաբթի չեմ կարող, թռուցկածողով է:

Ռազմիկ - Բա ի՞նչ անենք:

Մացակ - Չգիտեմ, չգիտեմ, հարևան:

Նունե - Բարի լույս, Մահակ, Լուսիկն ինչպե՞ս է:

Մահակ - Լավ է, բժշկուհի, շնորհակալություն, բարի լույս: Տվեք, ես կթափեմ... Տվեք, տվեք, խնդրում եմ...

(Բակը խաղաղվում է: Մայիլյանն ու Պետրոսը բակում ծուլորեն նարդի են խաղում: Պատշգամբում հուզված ետ ու առաջ է անում Արամյանը):

Նունե - Հայրիկ:

Արամյան - Ի՞նչ է, հեռախոսն է:

Նունե - Ի՞նչ հեռախոս, հայրիկ, նախաճաշն է պատրաստ, ներս եկ:

Արամյան - Հիմա, հիմա...

Նունե - Իսկ ի՞նչ է, դու զանգի՞ ես սպասում:

Արամյան - Ջանգի՞, չէ, ի՞նչ ես ասում: Նունե, ես թոռնիկ եմ ուզում, լսո՞ւմ ես, թոռնիկ:

Նունե - Մինչև ասպիրանտուրան չավարտեմ, չեմ ամուսնանա:

Արամյան - Ավարտելուց հետո քեզ հետ ո՞վ կամուսնանա: Նունե, իսկ ովքե՞ր են այս մարդիկ, կարծես թե ծանոթ դեմքեր են:

Նունե - Ինչպե՞ս կարող են ծանոթ լինել, երբ ընդամենը քսան տարի է, ինչ նույն շենքում ենք ապրում:

Արամյան - Իսկապե՞ս: Պարա՞պ են, ինչ է, առավոտ շուտ ինչո՞ւ են նարդի խաղում:

Նունե - Ազատ մարդիկ են, հայրիկ, երբ ուզենան կխաղան:

Արամյան - Այսինքն ինչպե՞ս թե ազատ:

Նունե - Թոշակառուներ են: Պետրոս քեռին քառասուն տարի բանվոր է եղել գործարանում, իսկ ընկեր Մայիլյանը մեր շրջանի նախկին միլիտետն է:

Արամյան - Եվ միլիտետը բանվորի հետ նարդի է խաղում: Հետո էլ ասում են՝ հավասարություն չկա:

Նունե - Ո՞վ է ասում: Միշտ էլ ազատությունից հետո հավասարություն է նախատեսված: Դե արի, արի, թեյը սառչում է:

Արամյան - Հիմա, հիմա:

Պետրոս - Տարվեցիր, ընկեր Մայիլյան:

Մայիլյան - Ինչո՞ւ, գույզը օգնում է:

Պետրոս - Ի՞նչ, հափ ե՞կ: Բռնեցիր, հաստատ բռնեցիր:

Մայիլյան - Ամաչիր, Պետրոս:

Պետրոս - Ե՞ս ամաչեմ: Աչքովս տեսա, մեկը գցեցիր, մեկն էլ սղոացրիր տախտակի վրա:

Մայիլյան - Ե՞ս... դե գիտես ինչ, ամոթ է, մեծ մարդ ես ու սուտ ես ասում:

Պետրոս - Աչքերիս չհավատամ, հա՞... ուրեմն պատահաբար իրար ետևից երեք գույզ եկավ, հա՞...

Մայիլյան - Տեր աստված, դու ինձ համբերություն տուր... Իմ խելքն ասա, որ քեզ հետ նարդի եմ խաղում: Հարյուր անդամ ասել եմ: Վերջ: Ամոթ ինձ, թե մեկ էլ քեզ հետ նարդի խաղամ: Ես մեղավո՞ր եմ, որ երեք անգամ զառը գույզ եկավ:

Պետրոս - Հա, իրեն - իրեն էլ եկավ... Նստիր, այ մարդ, նստիր:

Մայիլյան - Չեմ ուզում:

Պետրոս - Վերջ տուր, ընկեր Մայիլյան, քեզ չի սագում... Նարդի է, էլի, տաքանալու ի՞նչ կա: Նստիր, նստիր:

Մայիլյան - Չեմ ուզում... կրակն եմ ընկել ձեր ձեռքը, կյանքումս թշնամի չեմ ունեցել, էս անտեր նարդու պատճառով աշխարհն ինձ թշնամի դարձրի... Ես մեղավո՞ր եմ, որ բոլորին տանում եմ:

Պետրոս - Տո՞ն՝մ ես տանում, դե հլա նստիր, նստիր...

Մայիլյան - Ասացի չեմ ուզում, էլի, գոռով խաղա՞լ կլինի... Ըհր...

Պետրոս - Ապրես, այ էդպես գցիր, էլի: Հեր օրհնած:

Մայիլյան - Էս էլ բռնեցի, հա՞:

Պետրոս - *(Չայրացած)*: Ես բան ասացի՞:

Նունե - Հայրիկ... Չե՞ս լսում, հայրիկ:

Արամյան - Զա՞նգն է: Եկա:

Նունե - Ձանգը չի, թեյը սառեց... այսօր քեզ ի՞նչ է պատահել, նախաճաշիր, ախր ուշանում ես փորձից:

Արամյան - Նունե, ես թոռնիկ եմ ուզում:

Նունե - Լսիր, դու ինձնից ի՞նչ ես ուզում:

Արամյան - Թոռնիկ: Եվ անպայման աղջիկ: Փոքրիկ հյուսերով, կարճ փեշով, այնպես որ պստիկ վարտիքն անպայման երևա: Մի անպետք աղջիկ, քեզ նման, որ բռնեմ ձեռքից ու գնամ, գնամ...

Նունե - Ո՞ւր, թատրո՞ն... դու թոռնիկ պահո՞ղ ես... օր ու գիշեր թատրոնից տուն չես գալիս:

Արամյան - Իսկ հիմա օր ու գիշեր տանն եմ լինելու:

Նունե - Ինչպե՞ս թե, ինչո՞ւ:

Արամյան - Ես այլևս թատրոն չեմ գնալու:

Նունե - Ոչինչ չեմ հասկանում:

Արամյան - Ես այնտեղ պետք չեմ:

Նունե - Այ քեզ նորություն:

Արամյան - Հա, հա... Երեկ հավաքվել էինք փորձից հետո... անտրամադիր էի ու հենց այնպես, գիտե՞ս, նեղսրտությունից ասացի, որ հոգնել, եմ, ուզում եմ թոշակի անցնել... վստահ էի, որ կհուզվեն, կվրդովվեն, կաշխատ են ետ համոզել:

Նունե - Հետո՞ ...

Արամյան - Ոչ մի ձայն... Նունե, ոչ մեկը ձայն չհանեց... իմ ընկերները: Ես էլ դիմում գրեցի ու դուրս եկա:

Նունե - Այ քեզ բան... Դե լավ, սրտիդ մոտ մի ընդունիր, հայրիկ, քեզ անպայման ետ կկանչեն:

(Հեռախոսի զանգ):

Արամյան - Եթե թատրոնից է, ասա...

Նունե - Միայն էին հավաքել համարը...

Արամյան - Լավ... Կգնամ ձուկ բռնելու: Փոքր ժամանակ բռնել եմ, գիտե՞ս:

Նունե - Քեզ չի սագում, հայրիկ:

Արամյան - Ինչո՞ւ, կամ կգնամ շրջելու: Ախր ես Հայաստանը մի կարգին չեմ էլ տեսել: Որ շրջանի մասին խոսում են, միայն ակումբներն են հիշում:

Նունե - Ուրեմն երազում էիր հրաժեշտի երեկո անցկացնել:

Արամյան - Հրաժեշտի երեկո՞: Չի լինի, աղջիկս, տանել չեմ կարողանում, երբ ողջ-առողջ մարդուն նստեցնում են ու կողքին վերամբարձ ոճով մահախոսականներ կարդում: Նունե, ես թոռնիկ եմ ուզում... Նունե, զանգն է, եթե թատրոնից լինի, ասա...

Նունե - Դե արի նախաճաշիր, հայրիկ, ախր քաղցած ես:

Արամյան - Լավ, աղջիկս, եղավ: Ուրեմն լսիր, եթե ինձ զանգահարեն թատրոնից, ընկերներս, կասես, որ ես իմ հարևանների հետ նարդի եմ խաղում:

Նունե - Դու նարդի՞:

Արամյան - Հա, հա, հենց նարդի եմ խաղում... Նարդի:

Պետրոս - Էս անգամ հաստատ տարվեցիր:

Մայիլյան - Ինչո՞ւ, գույզը օգնում է:

Պետրոս - Քանի՞ անգամ գույզ:

Մայիլյան - Պետրոս տղա, հիմա մի այնպիսի ջուր սե եմ բերելու, մղկտացնելու եմ:

Պետրոս - Չի գա:

Մայիլյան - Ո՞նց չի գա: Վազելով կգա: Դե արի, գառ ջան: Արի, քաղցրս, արի, անուշ ջան:

Պետրոս - Հազար անգամ ասել եմ՝ Անուշիս անունը չհոլովես:

Մայիլյան - Լավ, կրա՞կն ընկանք, որ քո կնոջ անունը Անուշ է: Էս տարիքին էլ մարդ խանդի՞ իր կնոջը: Լավ, չընդվենք բուն նյութից: Հիմա մի այնպիսի ջուր սե եմ բերելու... Դե տես:

Պետրոս - Բռնեցիր, հաստատ բռնեցիր:

Մայիլյան - Ամաչիր, Պետրոս:

Պետրոս - Այ մարդ, դու գառ բռնես, ես ամաչե՞մ:

Մայիլյան - Վայ, էս մարդն ինձ կխելագարեցնի:

Պետրոս - Թե մեկ էլ քեզ հետ նարդի խաղամ...

Արամյան - Բարև ձեզ, հարևաններ:

Մայիլյան - Հարգանքներս, նստեք, խնդրեմ, ընկեր Արամյան:

Պետրոս - Համեցեք, խնդրեմ, մեր հարգելի դերասան, ընկեր արտիստ:

Արամյան - Ո՞ւմ հետ եմ խաղում... Դե մեկն ու մեկդ նստեք:

Մայիլյան - Խաղանք, վարպետ:

Արամյան - Ուրեմն ընդուն՞ում եք:

Մայիլյան - Ի՞նչը:

Արամյան - Որ վարպետ եմ... Երկու և չորս...

Պետրոս - *(Ծիծաղում է):*

Մայիլյան - Փանջ ու ջհար...

Արամյան - Երկու անգամ վեց... Ինչն՞ է եք ծիծաղում...

Պետրոս - Ձեր գործի մեջ վարպետ եք ու վարպետ, բայց նարդու մեջ...

Արամյան - Վերջ: Դերասանությունը ավարտեցինք:

Մայիլյան - Ինչպե՞ս թե:

Արամյան - Երեկվանից թոշակի եմ անցել:

Պետրոս - Թոշակի՞: Ինչի՞, դերասաններն էլ են թոշակի գնո՞ւմ:

Մայիլյան - Պետրոս:

Արամյան - Այո, չգիտես ինչու, մեզ էլ են աշխատավոր համարում:

Պետրոս - Դե չէ, վարպետ, ես էդ մտքով չասացի: Չկարծես թե, որ բանվոր ենք, ուրեմն աշխարհից բան չենք հասկանում: Բայց դե դերասանի թոշակի անցնելը ո՞րն է:

Մայիլյան - Միամիտ բաներ ես ասում, Պետրոս:

Պետրոս - Դե դու էլ ինչ ես, Պետրոս հա Պետրոս: Սո՞ւտ եմ ասում: Դերասանի ջահելն ու ահելը ո՞րն է:

Մայիլյան - Հետաքրքիր մարդ ես, իսկ բանվորի ջահելն ու ահե՞լը որն է: Դո՞ւ ինչի թոշակի գնացիր:

Պետրոս - Այ շատ ապրես, ընկեր Մայիլյան: Համեմատեցիր, հա: Ես թոշակի գնացի, որովհետև պակասել էր ուժս, երկաթը չէի կարողանում բարձրացնել դնել դագգահի վրա, հասկացա՞ր: Աչքերս լավ չէին տեսնում ու ձեռքերս էլ դողում էին: Հասկացա՞ր: Չէի կարողանում դետալը ճիշտ մշակել, խոտան էր դուրս գալիս: Հասկացա՞ր: Իսկ դերասանի ուժը հո ձեռքերի մեջ չի: Ախր ջահելի դեր էլ կա, ծերի դեր էլ, չէ՞:

Մայիլյան - Այո:

Պետրոս - Այո ու ջան... Ջահելը ջահելի դեր պիտի խաղա, ծերն էլ ծերի, չէ՞:

Մայիլյան - Այո:

Պետրոս - Այ տղա, դե հա ասա, որ ասեմ հա ու ջան, ի՞նչ ես անընդհատ այո, այո ասում:

Մայիլյան - Հա, Պետրոս...

Պետրոս - Հա ու ջան... Մի խոսքով անարդար բան է:

Մայիլյան - Իսկապես, գիտե՞ք... Ջահելը ուժ ունի, ծերը՝ փորձ: Հենց փորձ ես ձեռք բերում, մեկ էլ պարզվում է, որ դու ավելորդ ես:

Պետրոս - Է, քոնը նույնը չէ՞ր, ընկեր Մայիլյան:

Մայիլյան - Ես իմ մասին չեմ ասում, Պետրոս:

Պետրոս - Իսկ ես քո մասին եմ ասում:

Մայիլյան - Պետրոս... *(Շրջվում է, տեսնում Տաթևիկին, որը ավագի հետ խաղ է անում):*
Տաթևի՞կ, էդ ե՞րբ եկար:

Տաթևիկ - Վաղուց:

Մայիլյան - Ինչո՞ւ ես փախել մանկապարտեզից:

Տաթևիկ - Պապի ջան, էնտեղ ավագ չկա, էստեղ կա... Ի՞նչ տարբերություն, խաղում եմ, էլի:

Պետրոս - Ախր դուք չգիտեք, ընկեր Արամյան: Ընկեր Մայիլյանը ինչ աչք է բացել, միլիցիայում է աշխատել: Իսկ ես վերջին տարիներն էլ մեր շրջանի միլիպետն էր: Շատ ծանր գործ է: Ընկեր Մայիլյանը ինձ ամեն ինչ պատմել է:

Մայիլյան - Պետրոս:

Պետրոս - Բա հե՞ջտ է ամեն օր գող ու ավագակի հետ գործ ունենալ: Մարդը նոր էր սկսել կարգավորել գործերը, մաքրել բաժինը, կարգին աշխատողներ հավաքել, նոր էր սկսել, ոնց որ ասում են՝ իր գործի վարպետը դառնալ և ըհը... հիմա նստել զառ է բռնում:

Արամյան - Բայց դուք շատ ջահել եք երևում: Քանի՞ տարեկան եք:

Պետրոս - Հիսուններկու:

Արամյան - Հիսուններկու՞: Հիսուններկու տարեկան հասակում ինչպե՞ս են թոշակի ուղարկում: Այդպիսի կարգ չկա: .

Պետրոս - Միլիցիայում էդպես է: Եթե 25 տարվա աշխատանքային ստաժ ունես և 50 տարեկան ես, կարող են հանգիստ քեզ հանգստի ուղարկել:

Արամյան - Ուրեմն դուք 25 տարվա աշխատանքային ստաժ ունեք:

Պետրոս - Ի՞նչ 25 տարի, 37 տարվա ստաժ ունի... 37 տարի՞ ... սպասիր, դու ինձ ո՞նց ես ասել 37 տարի... էդ քանի տարեկանից ես սկսել աշխատել... տասներեք...

Մայիլյան - Չորս տարի ռազմաճակատում եմ եղել:

Պետրոս - Էդ գիտեմ:

Մայիլյան - Յուրաքանչյուր տարին միլիցիայում 3 տարի է հաշվվում:

Պետրոս - Բա ինչի՞ էդ մեկը ինձ չէիր ասել:

Մայիլյան - Ներողություն:

Արամյան - Եվ այդպիսի փորձառու աշխատողին երիտասարդ հասակում հանգստի՞ են ուղարկում:

Մայիլյան - Իմ հարցը մի քիչ ուրիշ է: Շրջկոմի նոր քարտուղար էր եկել: Տեղափոխել էին մի ուրիշ շրջանից: Դե նա էլ իր միլիտետին էր հետը բերել:

Արամյան - Մպասեք, սպասեք միլիտետը նրա վերարկո՞ւն էր թե մեդալը... Եվ դուք չբողոքեցի՞ք:

Պետրոս - Բա չի՞ բողոքել:

Արամյան - Եվ ի՞նչ:

Մայիլյան - Առաջարկեցին հանգստի անցնել:

Պետրոս - Հը... հը...

Մայիլյան - Էհ, Պետրոս...

Պետրոս - Հը... հը...

Տաթևիկ - Պետրոս պապիկ, արի խաղանք:

Պետրոս - Հետո, հետո, Տաթևիկ...

Տաթևիկ - Պապի, արի խաղանք:

Մայիլյան - Տրամադրություն չունեմ, Տաթևիկ:

Տաթևիկ - Է, բա ես ի՞նչ անեմ, ամբողջ շենքով մի երեխա չեք կարողանում պահել:

(Օրծադում են):

Պետրոս - *(Դեպի իրենց դուռը):* Անուշ ջան, երեք բաժակ սուրճ դիր: Գնանք սուրճ խմենք:

Մայիլյան - Ես հաճույքով:

Պետրոս - Գնանք, ընկեր Արամյան:

Արամյան - Շնորհակալություն: Ես առավոտյան խմել եմ:

Պետրոս - Ուրեմն եթե մենք բանվոր ենք...

Մայիլյան - Դեմագոգիան սկսվեց: *(Օրծադում են, ներս են գնում):*

(Գևորգ, Ադա):

Ադա - *(Իրենց պատշգամբից):* Բարև, Գևորգ:

Գևորգ - Հարգանքներս, տիկին Ադելաիդա... Նազարն ինչպե՞ս է... Հաղորդեք նրան իմ հարգանքները:

Ադա - Շնորհակալություն... Գործերդ ո՞նց են:

Գևորգ - Լավ են, փառք աստծո:

Ադա - Էդ ինչե՞ր են...

Գևորգ - Հեջ, մանր-մունր բաներ են... Վաղը եկեք մեզ մոտ: Հետաքրքիր բաներ ենք ստացել, նայեք, ընտրեք...

Ադա - Ուրեմն եթե ես քեզ չտեսնեի, չէի՞ր ասելու:

Գևորգ - Եղա՞վ, տիկին Ադելաիդա:

Ադա - ինչո՞ւ չեղավ: Ուրեմն ես պիտի գամ, հա՞... Ինձանից լավ գիտես ապրանքի լավն ու վատը: Ինքդ էլ ուղարկիր... Մարգալետի հետ:

Գևորգ - Շատ լավ, եղավ:

Ադա - Գևորգ:

Գևորգ - Լսում եմ:

Ադա - Չայն չես հանում, Ազիզյանը օգնե՞ց...

Գևորգ - Փրկեց, ուղղակի փրկեց:

Ադա - Փրկեց... Էնպես արա, որ էլի փրկի:

Գևորգ - Մտածում եմ, շատ եմ մտածում:

Ադա - Էնքան մտածի, որ գլուխդ չցավի:

Գևորգ - Կմտածեմ... հարգանքներս: *(Գնում են):*

(Արամյան, Պետրոս, Մայիլյան):

Պետրոս - Ընկեր Արամյան, մի հատ խաղանք:

Արամյան - Խնդրեմ:

(Գալիս է Խելունցը):

Խելունց - Հետո՞ ... ձեզ եմ հարցնում, հետո՞ ...

Մայիլյան - Խելունց:

Խելունց - Ես ձեզ հարցնում եմ, հետո՞ :

Արամյան - Իսկ ի՞նչ է պատահել:

Պետրոս - Լսիր, այ Նազար, դու էլ բան ու գործ չունե՞ս:

Խելունց - Ես ձեզ քանի անգամ պետք է զգուշացնեմ, որ բակում նարդի խաղալ չի կարելի, աղմկել չի կարելի:

Պետրոս - Իսկ ո՞ւմ ենք խանգարում:

Խելունց - Բնակիչներին... Ախր տրտնջում են, բողոքում են, գրում են, գրող են, մոտս են գալիս... Ես էլ մարմին եմ, չէ՞,

Մայիլյան - Խելունց:

Խելունց - Ընկեր Մայիլյան, ախր գոնե դուք, որպես օրգանի նախկին աշխատող, մի խախտեք սոցիալական համակեցության կանոնները:

Մայիլյան - Սոցիալիստական համակեցության, Խելունց:

Խելունց - Գիտեմ... Բայց նարդի մի խաղացեք... Վայ, ընկեր Արամյան՝... Բայց մի խաղացեք... մարմին եմ, չէ՞, *(Գնում է):*

Պետրոս - Խաղացեք, ընկեր Արամյան, խաղացեք:

Արամյան - Ոչ, այլևս չեմ ուզում:

Պետրոս - Այ մարդ, խաղացեք, էդ Խելունցի հերն էլ անիծած:

Արամյան - Ոչ, ոչ դրա համար... շոգ է...

Մայիլյան - Շատ շոգ է: Ուզում եմ գյուղ գնալ, բայց գյուղում էլ շոգ է:

Արամյան - Ես էլ եմ ուզում օգտվել իմ ազատությունից ու գնալ շրջել Հայաստանում:

Պետրոս - Ճիշտ եք անում, քաղաքն ապրելու տեղ չի... Ծուխը, մուխը, էդ Նազարը... Ախպեր, խղճի՞ր քան է, չեն թողնում նարդի խաղաս... չէ, մի օր էլ չեմ մնա: Կգնամ, կարգի կգցեմ հորս տունը, մի փոքր հողամաս ունենք, ծառեր կտնկեմ, պոմիդոր կաճեցնեմ, շատ սիրուն է լինում:

Մայիլյան - Էլի սկսեցիր, տասը տարի է գնում ես:

Պետրոս - Բա որ իմ ձեռքին լինեք, մի օր կմնայի: Ախր, ընկեր Արամյան, ես Անուշիս հետ մի տարով էի քաղաք եկել: Դե հետո երեխաներ ունեցանք, դպրոցի, բանի հարց կար, ինստիտուտի հարց կար: Վերջը ասացի, թող երեխաներս կրթություն ստանան, կթողնեմ, կգնամ: Ու էսպես...

Մայիլյան - Ջրի պես գնում ես, ավազի պես՝ մնում:

Պետրոս - Ասացի մի օր էլ չեմ մնա... մենակ թե... դե մի գործ կա, էլի... կանեմ ու կգնամ:

Մայիլյան - Մամսոնի գործը, հա՞... էհ, ուրեմն գյուղ գնալդ մոռացիր, Պետրոս... Ինչպես տեսնում եմ, դա լուծվելու բան չէ:

Պետրոս - Ո՞նց թե...

Մայիլյան - Ախր էլ տեղ չմնաց, որ չդիմեցիր:

Պետրոս - Ի՞նչ անեմ... սուտ բան է, վերևից գանգոդ պիտի լինի, վերևից:

Արամյան - Ներեցեք, եթե գաղտնիք չէ, այդ ի՞նչ գործ է, որ չի լուծվում:

Մայիլյան - Բնակարանի հարց է, ընկեր Արամյան:

Պետրոս - Եթե կուզեք իմանալ, ոչ մի բնակարանի հարց էլ չի: Հիմա արդեն մարդկության հարց է, խղճի, պատվի, ապրելու ու մեռնելու հարց է:

Արամյան - Ոչինչ չհասկացա:

Պետրոս - Ընկեր Արամյան: Ես մի ընկեր ունեի: Դարբին: Սամսոն էր անունը: 40 տարի գործարանում իրար հետ էինք աշխատում: Հոգի մարդ էր: Մեր գործարանում բոլորի տան հարցը լուծվեց, նրանը չլուծվեց: Մի 25 տարի առաջ նրան երկու փոքրիկ սենյակ էին տվել: Այնինչ յոթ երեխա ունեի, տեղ չէին անում, տնից դուրս էին թափվում: Վերջը շատ բողոքեցինք, որոշեցին Սամսոնի ընտանիքին չորս սենյականոց բնակարան տալ: Հերթը արդեն իրեն էր հասել, ուրախանում էինք, բայց դե մարդ ի՞նչ գիտի, թե իր գլխին ինչ է գալու: Հանկարծամահ եղավ Սամսոնը: Հանկարծ, գիտե՞ք, գիշերը ժամը երեքին վեր է կացնում կնոջը, թե՛ Նարգիզ ջան, շորերս փոխիր, ես մեռնում եմ:

Արամյան - Այ քեզ բան...

Պետրոս - Հա, եղպես պատահեց:

Արամյան - Եվ ի՞նչ, ընտանիքին բնակարան չե՞ն տվել:

Պետրոս - Չեն տալիս: Ասում են՝ երեխաներն արդեն մեծ են, թող իրենց համար բնակարան ստանան:

Արամյան - Ո՞վ է ասում:

Պետրոս - Դիրեկտորը, Սիրավյանը: Ասում է՝ մենք մենակ մեր աշխատողներին ենք բնակարան տալիս:

Մայիլյան - Այդպիսի օրենք չկա: Իրավունք չունի:

Պետրոս - Իրավունք հարցնողն ո՞վ է, այ բալամ: Եվ հետո, ո՞վ է գնացողի մասին մտածողը: Գնաց արծավ: Բա հանձնաժողովը որոշում հանի, դիրեկտորը չստորագրի՞ ... Ախր դուք չեք իմանում, մեր էդ դիրեկտորը, հեռու ձեզանից, շատ չար ու անհոգի մարդ է, համ էլ վախկոտ, իր կաշվի համար դողացող... ու որ չար ու անհոգի է, դա էլ է վախից: Վերևից որ ասող լինի, տեղն ու տեղը կանի: Ես գիտեմ, չե՞:

Մայիլյան - Ի՞նչ անեմ, եթե գոնե միլիցիայի բաժնում լինեի...

Արամյան - Լսեք, իսկ ի՞նչ կլինի, եթե ես խոսեմ նրա հետ:

Մայիլյան - Դո՛ւք:

Արամյան - Ես:

Պետրոս - Կներես, ընկեր Արամյան, բայց վախենում եմ քեզ չլսի: Նրան պիտի վերևից զանգող լինի, վերևից:

Մայիլյան - Դու էլ ի՞նչ ես վերևից, հա վերևից: Չի լսի, ինչպե՞ս թե չի լսի: Ընկեր Արամյանը հարզված ու ճանաչված մարդ է, դերասան է:

Պետրոս - Բան չեմ ասում...

Արամյան - Իսկ այդ ինչպե՞ս էր, հա, Սիրավյանի հեռախոսի համարը ունե՞ք, վարպետ Պետրոս:

Պետրոս - Բա չունե՞մ: Օոցումս եմ պահում: Կտրվի դրա հեռախոսը:

Արամյան - Ինչպե՞ս էր ձեր ընկերոջ անուն-ազգանունը:

Պետրոս - Մամսոն Կարաբեշիշյան:

Արամյան - *(Հավաքում է համարը)*: Ընկեր Սիրավյանին եմ խնդրում: Սիրելի աղջիկ, ասացեք, որ Վահրամ Արամյանն է անհանգստացնում:

Պետրոս - Գոհարն է, քարտուղարուհին:

Արամյան - Ճանաչեց:

Պետրոս - Էդ էր պակաս չճանաչեր:

Արամյան - Ընկեր Սիրավյան: Բարև ձեզ, Վահրամ Արամյանն է թատրոնից: Ինչպե՞ս էք: Մի... փաստորեն անձնական հարցով եմ դիմում ձեզ: Այո, այո... ավելի ստույգ, ես այդ գործը իմ անձնականն եմ համարում, իբրև քաղաքացի: Ես լավ ծանոթ եմ մի ընտանիքի, որը ողբերգական դրության մեջ է: Խոսքս վերաբերում է... ինչպե՞ս... լավ, կպասեմ...

(Շրջում է դեպի ընկերները):

Կառավարական հեռախոսով է խոսում:

Պետրոս - Աստված, դու մի հաջողություն տաս:

Մայիլյան - Հանգիստ, Պետրոս, հանգիստ:

Արամյան - Այո, այո, բարեկամս, խոսքը վերաբերում է նախկին բանվոր Սամսոն...

Պետրոս - Կարաքեշիշյանին:

Արամյան - Կարաքեշիշյանի ընտանիքին: Նրանց բնակարանի հարցը... ինչպե՞ս, չհասկացա...
 ահա թե ինչ: Բնակարանների բաշխման հարցով դուք չե՞ք զբաղվում: Սակայն... Ինձ
 թվում էր... ես կարծում էի... ըստ իս մարդասիրությունը... մեր պարտքը... չէ որ խղճի
 ձայնը... Անջատվեց... անջատվեց...

Պետրոս - Բա որ ասում էի մարդ չի... Իզուր էլ զանգ տվեցիք: Նա ո՞վ է, որ... չէ, նրան պիտի
 վերևից զանգող լինի, վերևից:

Արամյան - Սպասեք: Գուցե ես նորի՞ց զանգահարեմ... ըստ երևույթին անջատվեց:

Պետրոս - Չէ, պետք չի, ընկեր Արամյան... էդքանն էլ հերիք էր... ի՞նչ, գալիս եմ, Անուշ ջան:

Մայիլյան - Ես էլ գնամ թոռնիկիս տուն բերեմ... Ներողություն, ընկեր Արամյան, ցտեսություն:

Նունե - Հայրիկ, չե՞ս գալիս ճաշելու:

*(Բոլորը հեռանում են: Բակ է մտնում Սահակը, տաշտը դնում և սկսում է լվանալ երեխայի
 շորերը):*

Նունե - Բարև ձեզ, Սահակ, Լուսիկն ինչպե՞ս է:

Սահակ - Շնորհակալություն, բժշկուհի: Հիմա անհամեմատ լավ է, դեմքին գույն է եկել,
 ծիծաղում է, խաղում է... բարև ձեզ:

Նունե - Բոլոր դեպքերում պետք է ստուգել: Ջերմություն ունի՞, թե...

Սահակ - Ունի, ունի, ամեն ինչ ունի: Նեղություն մի քաշեք, բժշկուհի, ես ամեն ինչ առել եմ:

Նունե - Առե՞լ էք: Դե լավ է, լավ է, Սահակ:

Սահակ - Լսում եմ, բժշկուհի:

Նունե - Դուք իմ անունը չե՞ք հիշում:

Սահակ - Ինչպե՞ս թե չեմ հիշում, բժշկուհի:

Նունե - Ուրեմն ինչո՞ւ էք անընդհատ բժշկուհի ասում: Ինչո՞ւ անունս չեք տալիս: Ի վերջո
 նույն բակում ենք մեծացել:

Սահակ - Սովորություն է, գիտեք, մի տեսակ չի ստացվում:

Նունե - Երբ ազատ եք լինում, փորձեք, գուցե ստացվի:

Սահակ - Եղավ, Նունե... Գալիս եմ, Լուսինե: Լուսիկն արթնացավ, ներողություն, ես գնամ, բժշկուհի:

Նունե - Էլի բժշկուհի: Դե լավ, լավ, գնացեք, ճարտարապետ:

(Սահակը տուն է մտնում: Վերնից իջնում է Նունեն: Արագ-արագ լվանում է Սահակի դուրս բերած շորերը, փռում և բարձրանում է վեր: Գալիս է Սահակը):

Սահակ - Շնորհակալություն, Անուշ մայրիկ, ես կանեի, էլի, շատ շնորհակալ եմ... Դուք լավ գիտեք ինչի համար:

(Նունեն ծիծաղում է: Սահակը տանում է տաշտակը):

Արամյան - Վարպետ Պետրոս: *(Ձանգը սեղմում է):*

Պետրոս - *(Դուրս գալով):* Ի՞նչ կա, ընկեր Արամյան:

Արամյան - Մայիլյանի տունը ո՞րն է... Կանչեք:

Պետրոս - Ի՞նչ է պատահել:

Արամյան - Կանչեք, վարպետ:

Պետրոս - Ըհը, ինքը եկավ:

Մայիլյան - Ի՞նչ է պատահել:

Արամյան - Ուրեմն ասում եք վերնից, հա՞... *(Ներս է մտնում, տանից դուրս է բերում հեռախոսը: Պետրոսին):* Հեռախոսի համարը:

Պետրոս - Ո՞ւմ...

Արամյան - Սիրավյանի: *(Պետրոսը հավաքում է համարը):*

Արամյան - *(Ձայնը կեղծելով):* Լսեք, ընկեր Սիրավյան, դա ի՞նչ բան է, այդ ինչն՞ է եք վիրավորել ժողովրդական դերասան Վահրամ Արամյանին: Դա ի՞նչ վարվեցողություն է: Ինչպես թե ո՞վ: Ես եմ, Ամյանը... վիճաբանական գլխավոր հանձնաժողովի նախագահը:

Պետրոս - Այ մարդ, ես ի՞նչ է անում:

Մայիլյան - Մո՛ւս:

Արամյան - Բարի եղեք անմիջապես կատարել նրա խնդրանքը: Ինչպե՞ս: Ես կուրսի մեջ եմ:
Այդ է պահանջում օրենքը և երկրորդ կարծիք լինել չի կարող:

Պետրոս - Էդպես է, ցավդ տանեմ:

Արամյան - Վերջացնենք: Սա համարենք թյուրիմացություն: Եվ իմ անկեղծ խորհուրդը ձեզ:
Այսուհետև զգույշ եղեք: Մեծ բեռ չե՞ք վերցնում արդյոք ձեր ուսերին: Ես համոզված էի,
որ դուք էլ նույն կարծիքին կլինեք:

Պետրոս - Ինքն էլ է եղ կարծիքի՞ն... Վայ ես քո հերն եմ անիծել, հա:

Մայիլյան - Սուս, մի խանգարի, Պետրոս:

Արամյան - Բարի, բարի: *(Ցած է դնում լսավորը)*: Սրիկա, մորթապաշտ, ի՞նչը փոխվեց... նույն
մարդը չէի՞: Ընդամենը ազգանունիցս երկու տառ հանեցի և արդեն բարակե՞ց ձայնդ:
Սրիկա... Բնակարանների բաշխման հարցով ես չեմ զբաղվում... ապիկար...

Պետրոս - Ընկեր Արամյան, ուրեմն չեղավ, հա՞:

Արամյան - Ինչը՞ չեղավ... Նա հենց հիմա հաստատեց բնակ-հանձնաժողովի որոշումը:

Մայիլյան - Այ քեզ բան, ուրեմն հաստատե՞ց:

Արամյան - Այո, այո, ուրեմն եղավ:

Մայիլյան - Պետրոս, հիմա Սամսոնի երեխաները բնակարան կստանան... Դուք իսկական
դերասան եք, ընկեր Արամյան:

Արամյան - Ուրեմն մինչև հիմա կասկածո՞ւմ էիք:

Պետրոս - Ես թռա:

Մայիլյան - Ո՞ւր, այ մարդ:

Պետրոս - Սամսոնենց տուն, ասեմ, թող ուրախանան... ես էլ ուրախանամ: Ուզում եմ
ուրախություն տեսնել:

Մայիլյան - Ոչ մի դեպքում: Ի՞նչ պիտի ասես, որտեղի՞ց գիտես: Գործ չունես, Պետրոս:

Արամյան - Այո, այո, միտք չունի, բարեկամս:

Պետրոս - Ուրեմն տես, է, մի զանգով:

(Անցնում է Մահակը):

Սահակ, Սահակ, Սամսոնի երեխաները բնակարան կստանան:

Սահակ - Շատ ուրախ եմ:

Պետրոս - Սահակ, Սահակ... դու գնա, գնա... Ընկեր Արամյան, աներես մարդ չհամարեք, բայց մի բան էլ եմ ուզում ասել:

Արամյան - Ես ձեզ լսում եմ:

Մայիլյան - Պետրոս, է՛լ ինչ ես ուզում ասել: Բավական չէ՞: Եթե չեմ սխալվում, դու արդեն հանգիստ կարող ես գյուղ գնալ, կարգի գցել հայրական տունդ, ծառեր տնկել ու... պոմիդոր...

Պետրոս - Բա դա ծաղրելո՞ւ բան է, ընկեր Մայիլյան, կարծում ես չե՞մ գնալու: Ասել եմ, մի օր էլ չեմ մնա... Բա սա ապրելո՞ւ տեղ է:

Արամյան - Ի՞նչ էիք ասում, սիրելի Պետրոս:

Պետրոս - Է, թողնում են, որ...

Մայիլյան - Դե լավ, կատակ արեցի, Պետրոս ջան: Ի՞նչ է, ես չգիտե՞մ, որ գնալու ես... կատակ արեցի, ազնիվ խոսք:

Պետրոս - Մեր Սահակի համար էի ուզում ասել:

Արամյան - Իսկ ո՞վ է Սահակը:

Մայիլյան - Մեր հարևանն է... ճարտարապետը:

Պետրոս - Լավ տղա է: Ափսոս, մի քանի ամիս առաջ մեռավ կինը, երեխան մնաց ձեռքին: Լրիվ կորցրել է գլուխը: Ձեր Նունեն շատ է օգնում նրան... Հենց երեխան հիվանդանում է, Նունեն է հասնում նրան:

Արամյան - Այո, այո, հիշեցի... Եվ ինչ, ուրիշ մարդ չկա՞ տանը: Երեխային հետևող չկա:

Մայիլյան - Չէ, վարպետ, միայնակ է:

Արամյան - Բայց մենք ինչո՞վ կարող ենք օգնել նրան:

Պետրոս - Դե նրա փոքրիկ երեխային պահող չկա:

Արամյան - Եվ ինչ: Դուք կարծում եք, թե մենք կարո՞ղ ենք պահել:

Պետրոս - Չէ, ինչ էք ասում, ընկեր Արամյան: Երեխային մանկամտուր պետք է ընդունել:

Արամյան - Իսկ այդ Սահակը չի՞ ուզում, ինչ է:

Պետրոս - Ոնց չի ուզում, բայց դե նրա ուզենալով երեխա՞ կընդունեն:

Արամյան - Իսկ ինչո՞ւ չեն ընդունի:

Պետրոս - Գնացք նստած կա՞ք, ընկեր Արամյան:

Արամյան - Իհարկե, բայց ի՞նչ կապ ունի:

Պետրոս - Երկու ամիս առաջ Թիֆլիս էի գնում, թոռանս տեսնելու, բանակում է: Երեք օր գնացի, եկա, թե ամսի տասներկուսի համար տոմս չկա: Խնդրեցի, աղաչեցի, չկա ու չկա: Վերջը տոմսավաճառին հինգ ռուբլի ավել փող տվեցի, ու իմ ու Անուշի տոմսերը եղան:

Արամյան - Հետո՞:

Պետրոս - Հետո էն, ընկեր Արամյան, որ վագոնում մենակ ես ու Անուշս էինք: Ամբողջ գիշեր չքնեցինք... վախից:

Մայիլյան - Վայ, Պետրոս, վայ, դու պիտի գրող ծնվեիր, գրող... Հո երևակայություն չունես:

Պետրոս - Վայ, Անուշիս հարցրու:

Արամյան - Ուրեմն դուք ենթադրում եք, որ մանկամտություն ազատ տեղեր կան, բայց չեն տալիս ինչ-որ շահի՞ համար: Ուրեմն դարձյա՞լ զանգ է պետք, վերևից:

Պետրոս - Էդ էլ որ անեք, է...

Արամյան - Խնդրեմ, դրա մեջ ի՞նչ կա: Կանչեք Սահակին:

Պետրոս - Սահակ, Սահակ, ի՞նչ ես կողքերդ նայում... Ես եմ, հա, վերև բարձրացիր: Հիմա կգա:

Նունե - (*Ռուրս է գալիս*): Հայրիկ, դե ես գնացի հերթապահության...

Սահակ - Ներողություն, բժշկուհի, ինձ կանչեցին, շատ եմ խնդրում, հինգ րոպե, ընդամենը հինգ րոպե:

Նունե - Հինգ րոպե ի՞նչ:

Սահակ - Հինգ րոպե մնացեք Լուսիկի մոտ, հա՞, բժշկուհի...

Նունե - Չեմ մնա:

Սահակ - Ինչո՞ւ... դե լավ, կներեք, բժշկուհի:

Նունե - Այ հենց բժշկուհի ասելու համար... լավ, ինչո՞ւ ինձ չեք ասում Նունե:

Սահակ - Ինձ մոտ չի ստացվում, իսկ Լուսիկի մոտ ստացվում է:

Նունե - Ի՞նչն է ստացվում:

Սահակ - Նա ասում է՝ Նունե:

Նունե - Ճի՞շտ, ե՞րբ է ասել:

Սահակ - Անցյալ գիշեր ճպճպացնում էր շրթունքները, ծարավ էր: Հենց քնած-քնած ջուր տվեցի, խմեց, հառաչեց ու հանկարծ ասաց՝ «Խմեցի, Նունե»:

Պետրոս - Սահակ...

Սահակ - Գալիս եմ...

Նունե - Խեղճ Լուսիկ, երևի կարծել է, թե դարձյալ դեղ եմ խմեցնում: Ինչպես ասա՞ց:

Սահակ - Ասաց՝ խմեցի, Նունե...

Նունե - Ապրես: Տեսնո՞ւմ ես, քեզ մոտ էլ հիանալի ստացվում է: Ուրեմն սրանից հետո ինձ ինչպե՞ս ես դիմելու...

Պետրոս - Սահակ...

Սահակ - Սահակ... էհ... Նունե, Նունե...

Նունե - Հրաշալի է, այսօրվա համար բավական է... Գնացի...

Սահակ - Բարև ձեզ:

Արամյան - Բարև, Սահակ... Ինչպե՞ս է փոքրիկը:

Սահակ - Հիմա լավ է, ընկեր Արամյան, շնորհիվ բժշկուհու:

Արամյան - Իսկ հիմա ո՞ւմ մոտ թողեցիք:

Սահակ - Բժշկուհին մոտը մնաց:

Արամյան - Ուզում եք մանկամտ՞ւր ընդունել:

Սահակ - Դիմել եմ... Գիտեք, չեմ կարողանում կարգին աշխատել... հետո խիղճս տանջում է, հո չի կարելի մեկ բժշկուհուն անհանգստացնել, մեկ Անուշ մայրիկին: Նրա թոռներն էլ քիչ չեն:

Պետրոս - Անուշս շատ է սիրում Լուսիկին... էդ մասին չխոսես, Սահակ:

Սահակ - Խոստացել են, բայց ձգձգում են անընդհատ: Նորից եմ դիմել, տեսնենք... Ներեցեք, դա իմ ցավոտ տեղն է... ինչո՞վ կարող եմ ձեզ օգտակար լինել:

Մայիլյան - Մենք ենք ուզում քեզ օգնել, որ Լուսիկին մանկամսուր ընդունեն:

Սահակ - Ինչպես... Մի՞թե դա հնարավոր է, ընկեր Մայիլյան:

Պետրոս - Հըմ, հիմի ընկեր Արամյանը կխոսի վերևի ձեռով... *(Նրան լռեցնում են):*

Արամյան - Քաղսովետի նախագահը իմ մտերիմն է: Ինձ թվում է, որ անմիջապես կլուծի այդ հարցը:

Սահակ - Ախ, եթե ստացվեր...

Մայիլյան - Իսկ ո՞ր մանկամսուրն էիր ուզում ընդունել, Սահակ:

Սահակ - Երրորդը, հենց մեր բակում է, հեշտ կլիներ:

Մայիլյան - Վարիչի ազգանունը գիտե՞ս:

Սահակ - Ազգանունն էլ, անունն էլ, հայրանունն էլ, ծննդյան թիվն էլ, հասցեն էլ, ամուսնու աշխատանքի վայրն էլ, երեխաների թիվն էլ...

Արամյան - Ինչպե՞ս է ազգանունը:

Սահակ - Մանուկովա Աշիեն Սմբատովնա, նախկինում Շահմուրադովա:

Արամյան - Բավական է, դու գնա, տղաս:

Սահակ - Եթե միայն ստացվեր:

Արամյան - Կաշխատեմ, կաշխատեմ:

Մայիլյան - Գնա, Սահակ:

Սահակ - Ինչո՞վ կարող եմ ձեզ օգտակար լինել:

Երեքը միասին - Գնա.... Սահակ, հեռախոսի համարը:

Սահակ - 44 - 66 - 66...

Բժշկուհի:

Նունե - Մուս... Ներս չմտնես... քնեց:

Սահակ - Պետրոս հայրիկ, քանի երեխան քնած է, ես մեքենայով ինձ գցեմ պետպլան ու ետ գամ: Անուշ մայրիկին ասեք թող մեկ-մեկ նայի:

Պետրոս - Դա էլ խո՞ւք է, Սահակ:

Նունե - Հայրիկ, դե ես գնացի... ուշանում եմ: Քեզ ոչ մի բան պետք չէ:

Արամյան - Չէ, աղջիկս, գնա:

Մայիլյան - Սահակ, Նունեին չէ՞ս կարող աշխատանքի հասցնել:

Սահակ - Իհարկե, իհարկե, բժշկուհի:

Նունե - Պետք չէ, պետք չէ, մեր հիվանդանոցը հեռու է:

Սահակ - Բժշկուհի... ինչ եք ասում... իհարկե... բոլորովին... ինչ կա որ... Նունե...

Նունե - Համոզեց... գնացինք:

Պետրոս - Խեղճ տղա, ոնց կոտրվեց կյանքը:

Արամյան - Անցնենք գործի:

Պետրոս - Ջանգահարեք, վարպետ: Ու էլի էնպես, էն ձեռով:

Արամյան - Վերևի՞ց... Հիմա, ափսոս, քարտուղարուհի էր պետք:

Մայիլյան - Գուցե Նունեն զանգահարեր:

Արամյան - Նունե՞ն... ի սեր աստ՞ծ, փորձանքի մեջ կընկնենք... Ես ինքս: (Հավաքում է հեռախոսի համարը, կանացի ձայնով): Այլո, համար երեք մանկամտ՞ րն է: Վարիչին եմ խնդրում: Դո՞ւք եք: Ձեզ հետ ուզում է խոսել վիճարանական գլխավոր հանձնաժողովի նախագահ ընկեր Ամյանը: Միացնում եմ:

Պետրոս - Այ մարդ, դե իսկական դերասան է, էլի... Վայ քո տունը չքանդվի:

Մայիլյան - Վերջացրու ելույթդ:

Արամյան - *(Թափ ձայնով)*: Ընկեր Մանուկովա... այդ ինչպե՞ս է պատահում, որ նշանավոր ճարտարապետի դուստրը տեղ չի գտնում ձեզ մոտ: Ես չեմ կարծում, թե ձեր բոլոր սաները մայրեր չունեն: Ուրեմն նրան պետք է ընդունել առաջին հերթին: Վերջացնենք: Ազգանունը... Դուք գիտե՞ք... բարի, բարի:

Պետրոս - Ի՞նչ ասաց, ընկեր Ամյան...

Մայիլյան - Ի՞նչ Ամյան, Պետրոս, Արամյան...

Արամյան - Իսկ ի՞նչ պետք է ասեր, երբ նրա հետ վիճաբանական գլխավոր հանձնաժողովի նախագահին է խոսում: Լսեք, ես իմ աչքին քանի գնում բարձրանում եմ:

Պետրոս - Այ մարդ, մի գանգ է, է՛, մի գանգ... Փրկվեց Սահակը:

Մայիլյան - Ես գիտեի, որ այդպես կարող է լինել, Վարպետ, բայց այս աստիճանի... չէի պատկերացնում:

Պետրոս - Իսկ մենք, տեսնո՞ւմ եք, մի գանգով լուծում ենք, չէ՞, ընկեր Արամյան:

Մայիլյան - Մենք... Վարում էինք... վարատեղից... իրեն մեջ գցեց... Դո՞ւ ինչ կապ ունես, Պետրոս տղա:

Արամյան - Ինչպես թե... Սա մեր հանձնաժողովի անդամը չէ՞:

Մայիլյան - Ի՞նչ հանձնաժողով:

Պետրոս - Վիճաբանական գլխավոր հանձնաժողովի:

Արամյան - Պատկերացրեք, հիանալի կլիներ, եթե նման հանձնաժողով լիներ:

Պետրոս - Ոնց թե լիներ... Հենա կա, էլի... ի՞նչ պակաս հանձնաժողով ենք... Դե թող լուծեին, է՛, Սամսոնի բնակարանի հարցը, էն երեխու հարցը, ճիշտ չե՞մ ասում, ընկեր Մայիլյան:

Մայիլյան - Ճիշտը որ խոստովանենք, մեր արածը իրավաբանական որոշ օրենքների խախտում է, բայց ես ավելի ազնիվ խախտում դեռ չեի տեսել:

Արամյան - Երևի սա այն դեպքն է, երբ կարելի է ասել, թե արդյունքը արդարացնում է միջոցները:

Պետրոս - Դե ես էլ էդ եմ ասում, էլի, ընկեր Արամյան: Ուրեմն ասում եմ դուք եղեք մեր նախագահը, իսկ ես և ընկեր Մայիլյանը ձեր հանձնաժողովի անդամները դառնանք:

Արամյան - Պատկերացրեք, որ այս դերն ինձ դուր է գալիս:

Պետրոս - Ուրեմն կեցցե մեր հանձնաժողովը, ուռա՛ : Վահ, դու էլ ձեն հանի, է, ընկեր Մայիլյան:

Արամյան - Կարծես թե այս ամենը այնքան էլ ընկեր Մայիլյանի սրտովը չէ:

Մայիլյան - Այո, վարպետ:

Պետրոս - Ինչի՞, է:

Մայիլյան - Ի վերջո սա անօրինական բան է, ընկերներ, ես կարող եմ ասել, նույնիսկ, որ սա ըստ էության խաբեություն է:

Պետրոս - Ինչ է, ինչ է՞... մեր արածներից ո՞րն է խաբեություն, կարո՞ղ ես ասել: Մամսոնի երեխաներին բնակարան չէր հասնում, Հա՞... Մանկամսուրում տեղ չկար, Հա՞... մե՞ր արածն է խաբեություն, թե նրանցը, մենք ի՞նչ արեցինք... Օգնեցինք, որ հարցը շուտ լուծվեր, էդ չէ՞ր:

Մայիլյան - Ինչ ես տաքանում, այ մարդ, զա՞ն բռնեցի:

Պետրոս - Քո արածը զառ բռնելուց էլ վատ է, ընկեր Մայիլյան: Հազիվ մի բան էինք ուզում անել, ուզում ես մեջքներս կոտրես:

Մայիլյան - Ինչ դեմագոգն ես, հա:

Պետրոս - Ինչ ե՞մ:

Մայիլյան - Լավ, էլի... Դու լուծեցիր քո բոլոր հարցերը: Սահակի երեխային էլ մանկամսուր ընդունեցիր: Բավական չէ՞: Գնա գյուղ, կարգի գցիր հայրական տունդ: Պոմիդոր աճեցրու...

Պետրոս - Գնալու եմ, հա, գնալու եմ, մի օր էլ չեմ մնա...

Արամյան - Վերջ, վերջ, վերջ...

Մայիլյան - Ախր, ընկեր Արամյան:

Արամյան - Առանց առարկության: Եթե հանձնաժողովի երկու անդամ այդպես են գտնում, երրորդի կարծիքը կարևոր չէ: Մենք ամուր կարգապահություն պետք է ունենանք:

Պետրոս - Այո, ընկեր Մայիլյան:

Արամյան - Եվ գաղտնապահություն, բարեկամներ, խստագույն գաղտնապահություն: Եթե գործ ենք անում, եկեք գործ անենք, ոչ ոքի ոչ մի խոսք: Նույնիսկ տիկին Անուշին, որից, ինչպես երևում է, հարգելի Պետրոս, դուք որևէ գաղտնիք չեք պահում:

Մայիլյան - Էդ էլ քեզ, ընկեր Պետրոս:

Արամյան - Ուրեմն կեցցե մեր հանձնաժողովը... ուռա՛...

Երեքը միասին - Ուռա՛...

(Հայտնվում է Խելունցը, զարմացած լսում է):

Վարագույր

ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ ԵՐԿՐՈՐԴ

(Երեք հարևանները հավաքվում են ծառի տակ):

Արամյան - (Մայիլյանին, բարձր): Բարի լույս, հարևան... (ցածր), ուրեմն ուղիղ տրամվայ-տրոլեյբուսի պարկ, զբաղվեք չվացուցակով:

Մայիլյան - (Ցածր): Լսում եմ: (Բարձր): Բարի լույս, ընկեր Արամյան:

Արամյան - (Պետրոսին, բարձր): Տիկին Անուշն ինչպե՞ս է: (Ցածր): Աշխատիր ճշտել, թե որտեղից են գալիս մատակարարման խափանումները... Աստիճան առ աստիճան վեր բարձրացիր:

Պետրոս - (Բարձր): Ախր ինչքան բարձրանում եմ, գլուխս պտտվում է: (Ցածր): Շնորհակալություն, Անուշս լավ է: Բարև ձեզ:

Արամյան - Կզանգահարեք ժամը մեկ: Ես կլինեմ դեկավարման վահանի մոտ:

Պետրոս - Վահանն ո՞վ է:

Մայիլյան - Էլի մոռացա՞ր: Հեռախոսն է:

Պետրոս - Դե հեռախոսն է, ասեք հեռախոս, էլի... Վահան... չէ մի Բագրատ:

Արամյան - Ուղիղ ժամը երեքին կլինեք երկրորդ հարկում:

Մայիլյան - Հանգիստ, մի վազիր, Տաթևիկ ջան:

Տաթևիկ - Ինչո՞ւ:

Մայիլյան - Կընկնես, քաղցր ջան:

Տաթևիկ - Ինչո՞ւ:

Մայիլյան - Ինչո՞ւ... ինչո՞ւ... ինչու... Փողոցում վազելն արգելված է: Այ, մանկապարտեզում կվազվզես ինչքան սիրտդ կուզի:

Տաթևիկ - Չէ, պապի ջան, ընկեր Վարսիկը կպատմի:

Մայիլյան - Ո՞նց թե:

Տաթևիկ - Որ վազվզում ենք, ընկեր Վարսիկը ծեծում է, ասում է՝ հանգիստ նստեք, ինձ մի խանգարեք:

Մայիլյան - Ո՞նց թե ծեծում է: Ինչո՞վ:

Տաթևիկ - Ձեռքերով, պապի ջան:

Մայիլյան - Քեզ է՞լ է ծեծում,

Տաթևիկ - Էդ էր պակաս... Ես չեմ վազվզում, դրա համար էլ ինձ չի ծեծում:

Մայիլյան - Այ քեզ բան: Տեր Թողի՞ կն է, ինչ է... ապա մի արագ-արագ արի:

Տաթևիկ - Մի վազիր, պապի, փողոցում վազելն արգելված է:

(Գևորգ, Ադա):

Գևորգ - *(Կանչում է):* Ադա, Ադա, ցած իջիր, կարևոր գործ ունեմ :

Ադա - Ի՞նչ է պատահել:

Գևորգ - Ինձ հետևում են:

Ադա - Ինչի՞ց ես ենթադրում:

Գևորգ - Ինձ զանգահարեցին:

Ադա - Ո՞վ:

Գևորգ - Չգիտեմ, բանն էլ այն է, որ չգիտեմ:

Ադա - Չգիտես, թե ո՞վ է զանգահարում: Իսկ ի՞նչ են ասում:

Գևորգ - Ամեն ինչ սկսվեց մի քանի օր առաջ: Ճապոնական հովանոցներ էի ստացել:

Ադա - Բա ինչո՞ւ ինձ չուղարկեցիր:

Գևորգ - Սպասիր, տես ինչ եմ ասում: Նոր էի պահեստ մուտք արել, երբ զանգահարեցին:
«Ճապոնական հովանոցները ստացա՞ք, - հարցնում են: «Ո՞վ է», - հարցնում են: «Դա կարևոր չէ», - ասում են: «Ի՞նչ հովանոց, ի՞նչ բան»: «Դուք ստացել եք 242 հատ հովանոց, անմիջապես վաճառքի հանեք, ձեզ հետևում են»:

Ադա - Հետո՞ :

Գևորգ - Ի՞նչ պետք է անելի, վաճառքի հանեցի:

Ադա - Լրի՞վ:

Գևորգ - Չէ մի... 20 հատ վաճառեցինք, հետևում եմ, ամեն ինչ հանգիստ է, Վերադարձա առանձնասենյակ: Ու մեկ էլ՝ զրնգ: «Դա՞ ինչ աչքակապություն է, - ասում են, - անմիջապես վաճառքի հանեք մնացած 222 հատը.»:

Ադա - Անգլուխ ձիավո՞րն է... Կնո՞ջ ձայն էր, թե տղամարդու:

Գևորգ - Տղամարդու:

Ադա - Ուրեմն քո աշխատողներից մեկն է: Ոչ մեկի ձայնին չե՞ս նմանեցնում:

Գևորգ - Չէ: Բայց որ խոսում է, մարմինս փշաքաղվում է: Շատ ազդեցիկ ձայն է: Մի տեսակ քթի մեջ է խոսում:

Ադա - Լավ, բայց հո հրաշք չէ, նա որտեղի՞ց է իմանում, թե ինչ ես ստանում և ինչքան ես վաճառում:

Գևորգ - Վառեց ինձ, վառեց... ամեն ինչ անգիր դիտի, տեսնում է... Չեմ կարողանում շարժվել, չեմ կարողանում ռեստորան մտնել, ինձ թվում է, թե ինչ-որ մեկի աչքերը անընդհատ թիկունքիս են նայում: Շրջվում եմ, ոչ ոք չկա, էլի եմ շրջվում՝ ոչ ոք չկա:

Ադա - Մարդ կխելագարվի:

Գևորգ - Քանդվեցի: Անցած շաբաթ ինչ ստացել եմ, վաճառքի եմ հանել: Բա մարդ 50 հատ «ԶԻԼ» սառնարան բերի ու ոչ մի օգուտ չունենա՞: Ուրթ հազար մետր անգլիական չիթ, 300 զույգ ֆիննական կոշիկներ...

Ադա - Վախ, վախ...

Գևորգ - Ինչ ստանում եմ, անմիջապես զանգ է տալիս սրիկան, նույնիսկ ապրանքագրի համարն է ասում, սպառնում է, թե միլիցիա կզանգահարի: Ի՞նչ անեմ, Ադա, ես նրան ո՞նց բացատրեմ, որ այդ ապրանքները ինձ ձրի չեն տալիս, որ ես էլ բազայում եմ տալիս, վերններին եմ տալիս:

Ադա - Գուցե հենց բազայի աշխատողներից է, էնքան թշնամիներ ունես:

Գևորգ - Է, բազայի աշխատողը որտեղի՞ց է տեսնում, թե ես քանի զույգ կոշիկ եմ վաճառքի հանում: Ասում ես, էլի:

Ադա - Դե լավ, հո իսկապես անտեսանելի մարդ չե՞:

Գևորգ - Ադա, Ադա, դու ինձ պետք է օգնես: Ասում են՝ կնոջ խելքը սատանայի խելք է: Մի բան մտածիր:

Ադա - Սատանան դու ես: Էդ էլ կոմպլիմենտ էր, հա՞:

Գևորգ - Ես կգժվեմ:

Ադա - Ուզո՞ւմ ես Նազարին ասեմ:

Գևորգ - Նազարն ի՞նչ պետք է անի: Դիմացս մարդ չկա, մարդ լիներ, ես էլ կիմանայի ինչ եմ անում:

Ադա - Գուցե շանտաժ է, փող են ուզում:

Գևորգ - Ո՞ւր էր թե ուզեին... ուզեցի հասկացնեմ, ասաց... Վիճակդ ավելի մի բարդացրու, ազնիվ աշխատիր: Կարծում է հեշտ է ազնիվ աշխատելը... գիշերները չեմ քնում:

Ադա - Գուցե Ազիզյանի՞ն ասես:

Գևորգ - Էհ, Ազիզյանը ի՞նչ պիտի անի: Մարդ չկա դիմացս, մարդ:

Ադա - Լսիր, էդ հազվագյուտ ապրանքները ուղիղ մեր տուն բեր, առանց խանութ մտցնելու:

Գևորգ - Բա որ ասում եմ սատանայի խելք ունես... Իսկ տանը եղածները մաքրե՞լ ես:

Ադա - Վաղո՞ւրց... Ինձ վերջերս ե՞րբ ես ապրանք տալիս:

Գևորգ - Է, թողնո՞ւմ է, որ տամ, կոկորդիցս բռնել է, խեղդում է:

Ադա - Լավ, էդպես էլ կանենք:

Գևորգ - Տնից դուրս չգաս, անգլիական կոշիկներ ենք ստանալու և ֆիննական կոստյումներ:

Ադա - Ապահով մնա, էնպես անհետացնեմ, որ քո էդ անտեսանելիի աչքերը բաց մնան: Միայն թե հանկարծ դու չբերես, Մարգարտի հետ ուղարկի:

Գևորգ - Ես ե՞րբ եմ բերել, որ... դե ես գնացի... Ադա... Ադա... Նայիր, թիկունքումս մարդ չկա՞... ոչ ոք չկա՞ ...

Ադա - Մարդ չկա:

Գևորգ - Դեմս մարդ չկա, էհ, մարդ:

Ադա - Ավելի լավ, որ չկա... *(Գնում են):*

(Մայիլյան, Պետրոս):

Մայիլյան - Պետրոս, ո՞ւր ես:

Պետրոս - Ցեմենտը գալիս է:

Մայիլյան - Կանոնավոր:

Պետրոս - Էն էլ ոնց... Տղերքը զարմացած են մնացել, ասում են՝ էսպիսի մատակարարում դեռ չէինք տեսել: Հանձնաժողով եմ ասել է:

Մայիլյան - Կամաց, Պետրոս:

Պետրոս - Հիմա տեսնենք խողովակների հարցը ի՞նչ է լինում: Եթե էս տարի էդ շենքը պատրաստ չլինի, ամոթ մեզ:

Մայիլյան - Նախագահը քեզ էր հարցնում:

Պետրոս - Գիտեմ, գիտեմ, բայց, այ մարդ, ես հո մեջտեղից երկու կես չեմ լինելու: Համ ասում է՝ շենքից տեղեկություններ բեր, համ էլ իմացիր, թե կաթսայատան վերանորոգումն ո՞վ է ուշացնում: Մարդուն էսպես էլ ծանրաբեռնել կլինի:

Մայիլյան - Հա, բայց իր վիճակը չէ՞ս տեսնում, ինչ է...

Պետրոս - Տեսնում եմ, բայց ես ի՞նչ անեմ, չեմ հասցնում: Թող մի շտատ էլ բացի:

Մայիլյան - Վայ, Պետրոս, Պետրոս... Մինիստրների խորհուրդ է, ի՞նչ է: Ի՞նչ ես փնթփնթում... իմ գործը քի՞չ է:

Պետրոս - Հա, բայց դու ամբողջ կյանքում ստուգումներ ես կատարել, իսկ ես իսկի մեր փոխառությունը ստուգած չկամ: Սա ինձ համար, եթե կուզես իմանալ, երկրորդ արհեստ է:

Մայիլյան - Գնանք, գնանք, ուշացանք, ժամը 3 -ին նախագահի մոտ պետք է լինենք:

Արամյան - Չեղավ, խորհրդակցությունից ուշանում եք: Երևում է մեղմ եմ վարվում ձեզ հետ: Այդպես չի կարելի, վիճաբանական գլխավոր հանձնաժողովի ընկեր անդամներ: Այդպես չի կարելի:

Նունե - *(Հեռախոսով, ներսից)*: Ալո, լսում եմ... ի՞նչ հանձնաժողով: Այստեղ ոչ մի հանձնաժողով էլ չկա... Մխավվում եք, սա բնակարան է:

Արամյան - Ո՞ւմ էին հարցնում:

Նունե - Մխավվում էին, ինչ-որ վիճաբանական հանձնաժողով էին փնտրում:

Արամյան - Նունե, գիտես ինչ, եթե նորից հարցնեն, դու ոչինչ մի պատասխանիր, ուղղակի ինձ տուր լսափողը:

Նունե - Ինչո՞ւ, դո՞ւ ինչ գործ ունես այդ հանձնա...

(Հեռախոսի զանգ):

Արամյան - Լսում եմ, սիրելի ընկեր, ես եմ խնդրել, որ զանգահարեք ինձ: Ամենապարզ տրամաբանությամբ «Հացաբուլկեղենի» խանութը և նրան կից սրճարանը պետք է բաց լինեն այն ժամանակ, երբ մոտակա նախագծային ինստիտուտում ընդմիջման ժամ է: Եվ ոչ թե հակառակը: Այո: Ասացեք, որ վիճաբանական գլխավոր հանձնաժողովը այդպես է գտնում: Վերջացրինք:

Նունե - Հայրիկ, այդ ի՞նչ հանձնաժողով է, չեմ հասկանում:

Արամյան - Ի՞նչ հանձնաժողով, ո՞վ ասաց հանձնաժողով, ախ հա... մի՞թե քեզ համար նորություն է, որ ես թատրոնի վեճեր լուծող հանձնաժողովի անդամ եմ:

Նունե - Առաջին անգամ եմ լսում:

Արամյան - Ուրեմն այսուհետև իմացիր:

Նունե - Ենթադրենք թե նույնիսկ այդպես է... Իսկ այդ ո՞ր օրվանից է թատրոնի վեճեր լուծող հանձնաժողովը զբաղվում հացի ու բուլկեղենի վաճառքով:

Արամյան - Ի՞նչ հացաբուլկեղեն, ախ հա... Ուրեմն ճիշտ չի արել, որ մինչև հիմա չի զբաղվել... Եվ հետո, ի՞նչ ես ուզում ինձանից, ինձ հանգիստ թող:

Նունե - Հայրիկ, քեզ չի՞ թվում, որ վերջերս ես մեր տանը բոլորովին ավելորդ եմ դարձել: Իմ շուրջը ինչ-որ բաներ են կատարվում: Հենց ես տանից դուրս եմ գալիս, դուք անմիջապես հավաքվում եք, իսկ երբ հայտնվում եմ՝ լռում եք... ոնց որ դավադիրներ լինեք: Ընդհատա՞կ եք անցել, ի՞նչ է: Այդ ի՞նչ հարցերով եք զբաղվում: Քեզ հեռուստատեսություն են հրավիրում՝ հրաժարվում ես, կինո են հրավիրում՝ հրաժարվում ես, ի՞նչ ընդհանուր բան կարող է լինել քո, վարպետ Պետրոսի և նախկին միլիտերի միջև:

Արամյան - Մենք թոշակառուներ ենք:

Նունե - Հետո՞:

Արամյան - Հետո այն, որ թոշակառուների հանրապետական խորհուրդը մեզ մի պատասխանատու հանձնարարություն է տվել: Նունե, ի՞նչ է, դու մտածում ես, որ ես կարող եմ անազնիվ գործո՞վ զբաղվել:

Նունե - Ի՞նչ ես ասում, հայրիկ... Ուղղակի նույն տան մեջ կարոտում եմ քեզ: Դու ինձ հետ այլևս չես խոսում, դու ինձ չես գրկում, չես համբուրում, դու այլևս առաջվա նման չես բղավում. «Ես թոռնիկ եմ ուզում, Նունե, ես թոռնիկ եմ ուզում...»: Քեզ ի՞նչ է պատահել, հայրիկ,

Արամյան - Ի՞նչ է, թոռնիկի գծով որևէ առաջընթաց կա:

Նունե - Ոչ մի բան էլ չկա:

Արամյան - Դե որ այդպես է, ես քեզ հետ գործ չունեմ:

Նունե - Երկու օր է, ես նոր կոշիկներ եմ գնել: Տեղի-անտեղի կտկտացնելով անցնում եմ քո առջևով, իսկ դու չես էլ նկատում:

Արամյան - Օհ, ինչ հրաշալի կոշիկներ են, ինչ էլ սագում են քեզ, բարով մաշես, աղջիկս:

Նունե - Սրա՞նք: Սրանք վաղուց բարով մաշված հողաթափեր են, անուղղելի մարդ:

Արամյան - Իսկապե՞ս, չի կարող պատահել... հա, էլի...

Նունե - Իսկ նոր կոշիկները... *(Բերում է տնից: Դուրս են գալիս Մայիլյանն ու Պետրոսը):*
Ահա... *(հագնում է):*

Արամյան - Օհ, ինչ նուրբ կոշիկներ են *(համբուրում է աղջկան):*

Նունե - Այ այդպես:

Մայիլյան - Հանրախանութի՞ց եք գնել, Նունե:

Նունե - Չէ մի... Երևանում էլ նման կոշիկներ կգտնես... անգլիական են ու այնքան թեթև, այնքան թեթև...

Մայիլյան - Շնորհավորում եմ, Նունե, հրաշալի կոշիկներ են, թեև, իհարկե, բավականին թանկ արժեն, 55 ռուբլի:

Նունե - Որքա՞ն:

Մայիլյան - Հիսունհինգ ռուբլի:

Նունե - *(Օրծաղելով):* Մխավում եք, ընկեր գնդապետ, այս կոշիկների պետական գինն է իննսունհինգ ռուբլի:

Մայիլյան - Խիղճ ունեցիր, Նունե, մի՞ թե ես այդպիսի հարցերում կսխալվեմ:

Նունե - Պատկերացրեք, որ այս անգամ սխալվում եք:

Մայիլյան - Որտեղի՞ց եք գնել, եթե գաղտնիք չէ:

Նունե - Ի՞նչ գաղտնիք: Մեր հարևանուհիներից մեկին են Մոսկվայից ուղարկել: Ոտքին չեն եղել, ինձ տվեց:

Մայիլյան - Ո՞վ է այդ հարևանուհին:

Նունե - Ի՞նչ է, սա հարցաքննությունն է:

Մայիլյան - Միայն և միայն հետաքրքրասիրություն:

Նունե - Աղելախոս է անունը, շատ համակրելի կլին է:

Մայիլյան - Ադա՞ն... Շնորհակալություն:

Արամյան - Նրանցի՞ց է:

Մայիլյան - Կոշիկի ներբանին դաջված համարը 4418 չէ՞:

Նունե - 4418, այ քեզ բան, որտեղի՞ց իմացաք:

Մայիլյան - Նրանցից է: Արդեն վճարե՞լ եք գումարը:

Նունե - Ոչ, համաձայնվեց, որ աշխատավարձի օրը տամ:

Մայիլյան - Կվճարեք ուղիղ 55 ռուբլի, որովհետև այդ կոշիկները այդքան արժեն և վաճառվել են մեր հանրախանություն:

Պետրոս - Էս երկու օրը ունիվերմագում կոշիկ չի վաճառվել:

Մայիլյան - Հա՞, ուրեմն շատ ավելի հետաքրքիր է:

Նունե - Ասում եք 55 ռուբլի՞ ... ինչ ստորություն, իննսունհինգ ռուբլուց բացի հինգ ռուբլի էլ փոստային ծախսերի արժեքն ուզեց: Իսկ որ դեմքին նայում ես, ասես զթության քույր լինի... Ես հենց հիմա կոշիկները ետ կտանեմ :

Մայիլյան - Իզուր, պետք է արժեքը վճարել և վերջ:

Նունե - Ձեր կարծիքով, այդքանից հետո ես կարող եմ հագնե՞լ այս կոշիկները:

Մայիլյան - Այդ դեպքում խնդրում եմ մեր խոսակցության մասին ոչ մի խոսք: Ասա, որ ուրիշ տեղից ես իմացել:

Նունե - Ես գիտեմ, թե ինչ կասեմ: *(Գնում է):*

Մայիլյան - Գնաց... չձախողի՞ մեր գործը:

Արամյան - Ես Նունեի համար չեմ անհանգստանում, սիրելի Բարկեն, ինձ անհանգստացնողը ուրիշ մարդ է... ինձ անհանգստացնողը, ցավոք սրտի, մեր հանձնաժողովի անդամներից մեկի աններելի վարքագիծն է:

Պետրոս - Ի՞նչ եմ արել, է...

Արամյան - Դրա համար ձեզ պետք էր անմիջապես հեռացնել աշխատան... հանձնաժողովից:
Ո՞վ է ձեզ իրավունք ավել իմ հեռախոսի համարը տալ հացառի դիրեկտորի
տեղակալին:

Պետրոս - Բա ի՞նչ անեի, ընկեր Արամյան, մի գլուխ կրկնում էր, թե էդպիսի հանձնաժողով
չկա:

Արամյան - Է, կա՞...

Պետրոս - Բա մենք ի՞նչ ենք:

Մայիլյան - Այ վարպետ Պետրոս, մոռացա՞ր, թե ոնց ստեղծվեց մեր հանձնաժողովը:
Հետաքրքիր մարդ ես: Խնդրում էիր, թե ախ, մի հատ զանգ լիներ վերևից... չէ որ մեր
գործունեությունը փաստորեն գաղտնի է:

Պետրոս - Ես էլ հենց դա եմ ասում: Մենք ամաչելու ի՞նչ ունենք: Ինչո՞ւ է գաղտնի: Ի՞նչ վատ
բան ենք անում: Ինչո՞ւ ենք թաքնվում: Կինոյի հարցը կարգավորեցի՞նք,
կարգավորեցինք, էլ դրսում տոմս վաճառողներ չկան: Տուպիկն ասֆալտեցի՞նք,
ասֆալտեցինք, հին բուշնիկ Նալբանդյանի տանիքը ծածկեցի՞նք, ծածկեցին, պտուղ-
բանջարեղենի խանութում հոտած ապրանքն առանձնացնո՞ւմ են, առանձնացնում
են... փոխանակ էդ անգործ անիրավները թաքնվեն, մենք ենք թաքնվում:

Նունե - *(Իջնելով)*: Ասացի փոքր են ոտքիս:

Սահակ - Բժշկուհի, Լուսիկը լաց է լինում, ձեզ է ուզում:

Նունե - Գալիս եմ:

Արամյան - Լավ, հաշվետվության ժամանակ չէ: Եթե մի անգամ էլ որևէ մեկին տվել եք իմ
հեռախոսի համարը, հանձնաժողովից կհեռացնեմ:

Մայիլյան - *(Նկատելով Տաթևիկին)*: Տաթևիկ, էս ե՞րբ ես եկել:

Տաթևիկ - Վաղուց...

Մայիլյան - Էլի փախել է մանկապարտեզից, դե լավ, խաղա, խաղա:

Արամյան - Ընկեր Մայիլյան, հիմա դուք ինչո՞վ եք զբաղված:

Մայիլյան - Հանրախանութով:

Արամյան - Եղավ: Ճշտեք նաև, թե նախագծային ինստիտուտում աշխատանքից հետո
լույսերն ինչու են վառվում: Էլեկտրաէներգիայի խնայողությամբ կարծես թե ոչ ոք չի
զբաղվում այնտեղ:

Մայիլյան - Լսում եմ:

Արամյան - Հետո, փոստարկղերը պետք է դատարկվեն օրական երեք անգամ, այնինչ մեկ անգամ են դատարկվում: Իմացեք, թե ո՞ւմ պետք է զանգահարեմ:

Մայիլյան - Գրեցի:

Արամյան - Նրբանցքի ծորակից ջուրը հոսում է գիշեր-ցերեկ, ճշտեք, թե չի՞ կարելի արդյոք փականով ծորակ տեղադրել և ո՞վ պետք է անի:

Մայիլյան - Իհարկե, ջրմուղը, ստուգելու հարկ չկա:

Արամյան - Եղավ: Ուրեմն ինքս զանգ կտամ: Ընկեր Պետրոսյան, շենքի շինարարությունը ի՞նչ վիճակում է:

Պետրոս - Բարձրացան երրորդ հարկ:

Արամյան - Ուշադիր հետևեք: Այնուհետև՝ № 5 շենքի բակում երկու ավտոտնակ են տեղադրել, այնինչ երեխաները խաղալու տեղ չունեն: Իմացեք, իրավունք ունեն, թե ոչ:

Պետրոս - Լավ:

Արամյան - Հետո, հետևեք, թե արդյոք մեր նոր բացած ծաղկի խանութում գները հո չեն խախտում:

Պետրոս - Այ ես ձեր հոգուն մեռնեմ, ես ծաղիկներից ի՞նչ եմ հասկանում... Ես հոտ չեմ առնում... Ես մեխակից ու ավելից նույն հոտն եմ առնում:

Արամյան - Գնացեք, սովորեք: Առայժմ այսքանը:

Պետրոս - Գնացինք, ընկեր Մայիլյան: Կրակն ենք ընկել ձեռքը: Մարդուն պաշտոն չտան:

(Սահակ, Նունե):

Սահակ - Ես անչափ շնորհակալ եմ, բժշկուհի:

Նունե - Խնդրեմ: Բայց անկեղծորեն ասած, Լուսիկի վիճակը անհանգստացնում է ինձ, Սահակ: Նա ինչո՞ւ պետք է ջերմություն ունենա: Ճիշտ է, շատ փոքր է ջերմությունը, բայց... մրտ ում է մանկամսուրում, թե ինչ չեմ հասկանում:

Սահակ - Ոչ, ինչ էք ասում, ձեր այցելությունից հետո շատ ուշադիր են Լուսիկի նկատմամբ:

Նունե - Գուցե մեր հիվանդանոցի պրոֆեսորին խնդրեմ, քննի երեխային:

Սահակ - Ոչ, ոչ, կարիք չկա, կանցնի:

Նունե - Կանցնի... իրեն-իրեն ոչ մի բան չի գալիս ու չի անցնում: Կանցնի... Այ, հենց այդպես ասում եք կանցնի, ուշացնում եք, իսկ հետո արցունքոտ աչքերով նայում եք մեզ ու ասում. «Փրկիր, բժշկուհի»: Կարծես թե բժշկուհին Քրիստոսն է, որ մատի մի հպումով հիվանդներ բուժի:

Սահակ - Ես պարզապես անհարմար եմ զգում, որ...

Նունե - Իսկ ես ձեզ համար չեմ անում, ես Լուսիկի համար եմ անում... Լսեք, հանկարծ ձեր մտքով չանցնի, թե ես նույնիսկ փոքր-ինչ չափով աշխատում եմ դուր գալ ձեզ:

Սահակ - Ի՞նչ եք ասում, ի՞նչ եք ասում:

Նունե - Հենց այն, ինչ լսում եք: Ես ամեն անգամ խուսափում եմ հանդիպել ձեզ, որպեսզի չլսեմ ձեր քաղցր-մաղցր հաճոյախոսությունները:

Սահակ - Ե՞ս եմ հաճոյախոսում: Դե գիտե՞ք ինչ...

Նունե - Գիտեմ, ամեն անգամ դուք պատահաբար եք հայտնվում մեր հիվանդանոցի մոտ՝ ձեր այդ խփված ժիզուլիով...

Սահակ - Արդեն սարքելու եմ տվել: Բայց դա ի՞նչ կապ ունի: Ես մեղավոր եմ, որ իմ ճանապարհը ձեր հիվանդանոցի կողքով է անցնում:

Նունե - Ես արդեն հոգնել եմ մեր բժիշկների անընդհատ ժպիտներից:

Սահակ - Իսկ ինչո՞ւ են անընդհատ ժպտում, հո դերբիլ չե՞ն... Եվ վերջապես ինչո՞ւ եք ինձ հետ այդ տոնով խոսում, ես ձեր ամուսինը չեմ:

Նունե - Աստված մի արասցե... Շատ մեծ պատիվ կլիներ:

Սահակ - Ես դա գիտեմ... Ներեցեք, բժշկուհի, դուք ձեր բոլոր փոքրիկ հիվանդների հետ եք այդպես կապված:

Նունե - Ոչ, միայն Լուսիկի հետ:

Սահակ - Իսկապե՞ս... Ուրեմն ասացեք, ինչո՞ւ:

Նունե - Որովհետև ես մեծահասակների բժիշկ եմ, և Լուսիկը իմ միակ փոքրիկ հիվանդն է: Բավարարված եք:

Սահակ - Ոչ: Եթե այդպես է, խնդրում եմ այլևս չզբաղվել իմ երեխայով:

Նունե - Ինչո՞ւ:

Սահակ - Ես իսկական մանկաբույժ կհրավիրեմ:

Նունե - Իսկ ես նրան ձեզ չեմ տա:

Սահակ - Ինչպես թե չեք տա, ես նրա հայրն եմ:

Նունե - Իսկ ես նրա բժիշկն եմ և քանի դեռ նա անառողջ է, իմն է, ես պետք է հետևեմ նրան:

Սահակ - Իսկ ես չեմ ուզում:

Նունե - Ձեզ ոչ ոք էլ չի հարցնում: Իբր թե դուք կարողանում եք երեխա պահել... ամբողջ օրերով սրա-նրա ձեռքին է: Որպեսզի գիշերը ձեզ չխանգարի, իսեղճ երեխային կոնյակ եք տալիս: Դրա համար ձեզ պետք է զրկել ծնողական իրավունքից:

Սահակ - Անուշ մայրի՞ կն է ասել... դե տեր աստված... ընդամենը մեկ անգամ...

Նունե - Մեկ անգամ... Այդ էր պակաս, որ ամեն օր լիներ... Եվ վերջապես ձեր ներկայությունը տհաճ է ինձ, հեռացեք:

Սահակ - Ես կհեռանամ, իսկ դուք Լուսիկին չմոտենաք, բավական է... Ես ասացի, որ մեկ ուրիշ... ավելի բարեկիրթ բժիշկ կհրավիրեմ:

Նունե - Իսկ գուցե բժշկուհի՞ :

Սահակ - Թեկուզ բժշկուհի:

Նունե - Իսկ Լուսիկին հարցրե՞լ եք: Նա ուրիշ բժշկուհու մոտ կգնա՞ :

Սահակ - Ինչո՞ւ չի գնա:

Նունե - Եկ գրագ գանք:

Սահակ - Եկ:

Նունե - Ես նրան կգրկեմ, իսկ դու փորձիր նրան կանչել իմ գրկից:

Սահակ - Խնդրեմ:

Նունե - Դե հիմա կտեսնենք:

Սահակ - Կտեսնենք: *(Ներս էն գնում):*

(Արամյան, Պետրոս):

Պետրոս - Ընկեր Արամյան:

Արամյան - Ինձ որևէ բա՞ն ունեք ասելու, վարպետ Պետրոս:

Պետրոս - Չեմ էլ իմանում որտեղից սկսեմ:

Արամյան - Սկզբից:

Պետրոս - Ընկեր Արամյան, Անուշա ասում է՝ մեր տղեն մեղք է, հալումաշ է լինում:

Արամյան - Ի՞նչ տղա:

Պետրոս - Մեր Սահակը:

Արամյան - Ինչո՞ւ է հալումաշ լինում, հիվանդ է, ի՞նչ է:

Պետրոս - Չէ, համա հիվանդի պես բան է, էլի... Անուշա ասում է՝ գիշերները չի քնում, անընդհատ ման է գալիս:

Արամյան - Ի՞նչ ես ասում... լուսնո՞տ է:

Պետրոս - Չէ... համա լուսնոտի պես բան է, էլի:

Արամյան - Սիրելի Պետրոս, բան ասա, բան հասկանանք, եղբայր:

Պետրոս - Դե ախր ո՞նց ասեմ, Անուշա ասում է՝ Սահակի սիրտը տաքացել է ձեր Նունեի վրա:

Արամյան - Ինչ է արե՞լ... Նունեն ի՞նչ կապ ունի... Ախ, հա... բայց դա ի՞մ ինչ գործն է... Ինչպե՞ս թե... Նունե՞ն... Իսկ Նունեն գիտե՞... Նա որևէ բան ասե՞լ է Նունեին...

Պետրոս - Չէ... ասում եմ, ո՞վ գիտի, գուցե դուք մի թեթև զանգ տայիք, վերնից...

Արամյան - Ո՞ւմ:

Պետրոս - Նունեին:

Արամյան - Ոչ մի դեպքում:

Պետրոս - Դե, չես ուզում, մի ուզի: *(Նկատելով Նունեին ու Սահակին, մեկ-մեկ գրկում ու համբուրում է: Արամյանին):* Դե դու մի ուզի:

(Գևորգ, Ադա):

Գևորգ - Չորս կողմից նայիր, հո մարդ չի երևում:

Ադա - Ոչ ոք չկա, ասա:

Գևորգ - Մենք կորած ենք:

Ագա - Էլի ի՞նչ է պատահել:

Գևորգ - Չանգահարեց:

Ադա - Ո՞վ,

Գևորգ - Տախլանդի դեսպանը: Էլի նա, ո՞վ:

Ադա - Բավական է դողաս: Խոսիր:

Գևորգ - Ադա, դու հո գիտես, որ ես վախկոտներից չեմ, բայց այդ ձայնը որ լսես, դու էլ կդողաս: Մեկ ասես թե կողքիդ լինի, մեկ ասես թիկունքումդ է, մեկ ասես ծակում, սիրտդ է մտնում:

Ադա - Տարբություն հո չունե՞ս:

Գևորգ - Չառանցում եմ, հա, զառանցում եմ... Գուցե հենց զառանցում եմ, բա ի՞նչ անեմ: «Լսիր, Օատինյան, - ասաց, - 200 զույգ անգլիական կոշիկները ինչո՞ւ վաճառքի չես հանում»: «Ի՞նչ եք ուզում ինձանից, այ ընկեր, ես անգլիական կոշիկներ չեմ ստացել, գնացեք բազայում հետաքրքրվեք»: «Հետաքրքրվել եմ, - ասում է, - ուղիղ կոշիկատից եք բերել, ապրանքագրի համարը 21 - 224, արտիկուլ 4418...»: Բա որ հետաքրքրվել եք, ասում եմ, ինձ 200 զույգ կոշի՞կ են տվել: Կամ ե՞րբ են լրիվ տալիս: 50 զույգի փողը տվեցին ու ստիպեցին, որ ստորագրեմ 200 զույգի տակ:

Ադա - Ինչ ես հիմար-հիմար դուրս տվել... որ իմանան...

Գևորգ - Ադա ջան, կարծում ես ես ուզո՞ւմ էի ասել: «Իսկ 150 զույգը, ասում է»: «Վաճառել եմ, ասում եմ, եկեք պահեստս ստուգեք»: Ու մեկ էլ որ չասաց, որ չասաց...

Ադա - Ի՞նչ...

Գևորգ - Ասաց. «Իսկ Ադելաիդա Խելունցի տունը ևս ստուգենք»:

Ադա - Ի՞նչ, հենց այդպես էլ ասա՞ց: Ասաց Ադելաիդա Խելունցի՞:

Գևորգ - Հա... դե մի դողա:

Ադա - Բայց նա ինձ որտեղի՞ց գիտի:

Գևորգ - Իսկ ի՞նձ որտեղից գիտի: Երևի ամեն ինչ էլ գիտի, էլի, անիծածը:

Ադա - Իսկ դու չասացի՞ր, որ ես ոչ մի կապ չունեմ քեզ հետ:

Գևորգ - Ի՞նչ է, հարցնողը Նազար ամուսի՞նդ էր... որ հավատար... Չե՞ս տեսնում, որ նա ամեն ինչ էլ անգիր գիտի: Էլ մի ուշացրու, վազիր տուն, գոնե ապրանքը փրկենք, թե չէ մեկ էլ տեսար վրա տվեցին:

Ադա - Հայ-հայ... մեր տանն էլ ապրանք գտան:

Գևորգ - Կգտնեն, Ադա, որ մտնեն՝ շատ բան կգտնեն:

Ադա - Հանգիստ մնա, ասում եմ, մեր տանը ոչ մի ապրանք չկա:

Գևորգ - Ինչպե՞ս թե չկա: Բա որտե՞ղ են կոշիկները:

Ադա - Ինձ մոտ ոչ մի կոշիկ էլ չկա:

Գևորգ - 150 գույգ կոշիկ եմ տվել:

Ադա - Դե լավ, լավ, հանգստացիր, մի քանի գույգն այստեղ վաճառեցի, իսկ մնացածն էլ ուղարկեցի Թիֆլիս:

Գևորգ - Խելագարվե՞լ ես, ինչ է, ո՞վ է տարել:

Ադա - Ապահով մնա, Նազարը փորձի փոխանակման էր գնում, տարավ հետը:

Գևորգ - Ի՞նչ փորձի փոխանակում:

Ադա - Թանկ գնով կոշիկ վաճառելու... իրենց գործով... շատ գիտեմ... էստեղ ես մի ընկերուհի ունեմ, մի օրում կվաճառի:

Գևորգ - Խելագարվե՞լ ես, ի՞նչ է, եթե վաղը կոշիկները չլինեն, ես կորած եմ:

Ադա - Դե, ուրեմն համարիր, որ կորած ես... ես որտեղի՞ց կոշիկները հավաքեմ:

Ձայն - «Հին շոր, հին կոշիկ, փոխեմ պոպոքով»:

Գևորգ - Էն ո՞վ էր, ո՞վ էր կոշիկ կանչողը...

Ադա - Լսիր, բավական է, հավաքիր քեզ, դու տղամա՞րդ ես, թե... հին շոր, հին կոշիկ էր կանչում:

Գևորգ - Մեկ է, մի կապ կլինի... ո՞վ էր լսել, որ մեր թաղամասում հին շոր, հին կոշիկ կանչեին... Դե շուտ արա, Ադա, ժամանակ մի կորցրու, գնա փողը բեր, գոնե փակեմ հաշիվը:

Ադա - Ի՞նչ փող:

Գևորգ - Կոշիկների փողը:

Ադա - Ես ստացել եմ, որ քեզ տամ:

Գևորգ - Տնից բեր:

Ադա - Ասում եմ՝ Նազարը էստեղ չի... Դեռ չի եկել...

Գևորգ - Քո փողերից բեր, հետո տեղը կդնես:

Ադա - Ինձ փող որտեղի՞ց, այ տղա:

Գևորգ - Ոնց թե, էդքան ապրանք եմ տվել:

Ադա - Ոնց որ եկել է, էնպես էլ գնացել է, հիմա փող է դիմանում. իսկ ինչո՞ւ դու չես բերում...

Գևորգ - Ես փող եմ աշխատում, թողնո՞ւմ են... ոնց որ հասարակական կարգով ծառայող լինեմ:

Ադա - Լաց մի լինի, դու կունենաս:

Գևորգ - Ադա, ինչ նողկալի կին ես...

Ադա - Իսկ դու ժլատությունից դեղնել ես:

Զայն - «Հին շոր, հին կոշիկ, փոխեմ պոպոքով»:

Ադա - Արի, ախպեր ջան, հին շոր, հին կոշիկ ես ուզում, չէ՞:

(Ցույց է տալիս Գևորգին): Արի տար, ըհը, փալաս..

(Մարդը ծիծաղում է):

Գևորգ - Զահրումար:

Զայն - «Հին շոր, հին կոշիկ, փոխեմ պոպոքով»:...

(Արամյան, Մայիլյան, Պետրոս):

Արամյան - Ո՞ւր ես, այ տղա:

Պետրոս - Մտա տուն մի կտոր հաց ուտեմ:

Արամյան - Ավտոտնակի գործը գլուխ եկա՞վ:

Պետրոս - Հա... համա հոգիս էլ հետը դուրս եկավ:

Արամյան - Անմիջապես մեկնիր լվացքատուն:

Պետրոս - Հիմա էլ լվացք եմ անելո՞ւ...

Արամյան - Կատակի ժամանակ չէ: Բողոքներ կան: Չորս մեքենաներից միայն մեկն է աշխատում:

Պետրոս - Ժամանակ չունեմ:

Արամյան - Ի՞նչ:

Պետրոս - Ասում եմ՝ ժամանակ չունեմ:

Մայիլյան - Այսինքն ինչպե՞ս թե ժամանակ չունես:

Պետրոս - Մի խոսքով՝ եղ գործերով զբաղվել չեմ ուզում:

Արամյան - Ինչպես թե, վարպետ Պետրոս, ուրեմն դուք հրաժարվում եք կատարել հանձնաժողովի որոշո՞ւմը:

Պետրոս - Հա:

Մայիլյան - Ոչինչ չեմ հասկանում:

Պետրոս - Այսինքն ինչի՞ չեք հասկանում, ընկեր Մայիլյան, կամ դո՞ւք ինչի չեք հասկանում, ընկեր Արամյան: Մեկդ ինտելիգենտ, մեկդ օրենքի մարդ... Երկուսդ էլ բարձրագույն կրթություն ունեք:

Արամյան - Բայց ի՞նչ է պատահել, վերջապես, եղբայր:

Պետրոս - Էն է պատահել, որ դուք տարբերություն եք դնում, մանր-մունր գործերը ինձ եք հանձնարարում, իսկ մեծ ու պատվավոր գործերը դուք եք անում: Ինչի՞ : Ես ձեր սևագործ Բանվո՞րն եմ: Հա՞ :

Մայիլյան - Ի՞նչ գործ, Պետրոս:

Պետրոս - Վարպետ Պետրոս, դուք ցեմենտի հարցով զբաղվեք, գազի ու հազար ու մի զիբիլի հարցով, իսկ դուք ինձնից թաքուն Սուեզի ջրանցքի հարցն եք լուծում, հա՞ :

Արամյան - Ի՞նչ Սուեզ, հո երազ չե՞ք տեսել, վարպետ Պետրոս:

Պետրոս - Երազ չեմ տեսել, ընկեր Արամյան, բայց երեկվա «Վրեմյան» տեսել եմ: Եվ ոչ թե միայն տեսել եմ, այլն էս իմ ականջներով լսեցի, որ վիճաբանական գլխավոր

հանձնաժողովը որոշել է տուգանել Եգիպտոսի կառավարությանը՝ Սուեզի ջրանցքի հատակը չմաքրելու համար: Իսկ ես՝ բեխաբար: Դուք որոշում եք կայացնում, իսկ ես անտեղյակ: Ինչի՞: Վախենում էիք դեմ լինելի: Ուրեմն ես եղբան հետամնաց եմ, էլի: Իսկ եթե ճիշտը կուզեք իմանալ, ես վաղուց էի մտածում, որ մենք պետք է մեծ հարցերով էլ զբաղվենք: Հա, ինչի՞ չէ: Ինչի, օրինակ, մենք էլ մեր վերաբերմունքը չունենանք Սալվադորի և կամ էլ Իրանի-Իրաքի դեպքերին, հը՞, չխառնվենք, ում որ պետք է, չօգնենք:

Մայիլյան - Ես կմեռնեմ... Վայ... Պետրոս, Պետրոս:

Արամյան - Սուե՞զ... Սուե՞զ...

Պետրոս - Չհասկացանք, իմ ասածի ծիծաղի տեղը ո՞րն էր:

Մայիլյան - Այ մարդ, «Վրեմյայում» խոսքը ՄԱԿ - ի հանձնաժողովի մասին է եղել, Պետրոս տղա... մենք ի՞նչ գործ ունենք Սուեզի հետ, հեր օրհնած...

Պետրոս - Ճի՞շտ...

Արամյան - Իհարկե, սիրելի Պետրոս: Եթե մենք նման կարևոր որոշում ընդունեինք, ինչպե՞ս կարող էինք չհարցնել ձեր կարծիքը:

Մայիլյան - Վայ, Պետրոս, Պետրոս... Եղբայր, մենք ի՞նչ գործ ունենք Սուեզի ու Իրանի հետ:

Պետրոս - Իբրև թե լավ է, որ չունենք... Դե բոլորդ մի կողմ քաշվեք, տեսնենք ի՞նչ է լինելու ես աշխարհի հալը... Ես գնացի լվացքատուն: *(Գնում է):*

Մայիլյան - Հը՞, ի՞նչ եք ասում, ընկեր Արամյան: Մի օյին չխաղա՞նք:

Արամյան - Ո՞ւմ գլխին:

Մայիլյան - *(Օրծադրում է):* Նարդի եմ ասում, նարդի...

Գևորգ - Բարև ձեզ... Ինչպե՞ս եք, ընկեր Արամյան, մեր սիրելի վարպետ:

Արամյան - *(Խզված ձայնով):* Մերսի...

Գևորգ - Ի՞նչ է պատահել, վարպետ:

Արամյան - Ըհր, ըհր... ձայնալարերս... մրսել եմ:

Գևորգ - Դերասանի համար ձայնալարերը... Սողայով կաթը օգնում է:

Արամյան - Գնամ պառկեմ: *(Գնում է):*

Գևորգ - Մի օյին չխաղա՞նք, ընկեր Մայիլյան...

Մայիլյան - Նստիր:

Գևորգ - Էդ ի՞նչ բնավորություն է, ընկեր Մայիլյան, հենց ինձ տեսնում եք՝ ուզում եք նստեցնել:

Մայիլյան - Չեմ թաքցնի, Գևորգ, միշտ էլ սրտանց ուզեցել եմ նստեցնել քեզ, բայց զարմանալի ճարպկությամբ փախել ես ձեռքիցս:

Գևորգ - Էհ, ձեր պատճառով էլ շրջան չմնաց որ չտեղափոխվեի... Լավ էր վերջը...

Մայիլյան - Որ ինձ թոշակի ուղարկեցին, չէ՞:

Գևորգ - Լավ, ինչ եղել, եղել է, անցածն անցած է: Ինչի՞ չեք երևում, ընկեր Մայիլյան... Հարևան մարդիկ ենք... Բա դուք ոչ մի բանի կարիք չեք ունենո՞ւմ, հազար տեսակ ապրանք ենք ստանում... քույրիկին ուղարկեք...

Մայիլյան - Ես ոչ մի բանի կարիք չունեմ, Գևորգ: Ասա տեսնեմ, դո՞ւ ինչի կարիք ունես, որ եկել ես ինձ մոտ:

Գևորգ - Չէ, բան չկա, հենց էնպես, տեսա, ասացի մի քիչ զրույց անենք, նարդի խաղանք... Հա՞, ընկեր Մայիլյան, ուզում եմ մի խորհուրդ հարցնել, կարելի՞ է:

Մայիլյան - Խնդրեմ:

Գևորգ - Եթե նամակով կամ հեռախոսով... քեզ սպառնում են, հալածում են, չեն թողնում հանգիստ աշխատես, Էդպիսի մարդկանց հոգված չի հասնում:

Մայիլյան - Իսկ ինչպե՞ս են հալածում, ի՞նչ են ասում:

Գևորգ - Ի՞նչ են ասում... Բայց դա ի՞նչ կարևոր է:

Մայիլյան - Ինչպե՞ս թե կարևոր չէ... Այդ մարդիկ ինչ են ուզում քեզանից, դրա՞ մ:

Գևորգ - Չէ, փող չեն ուզում, էհ, և հենց դա է զարմանալին:

Մայիլյան - Իսկ ի՞նչ են ուզում... Գուցե ուզում են, որ դու հովանավորե՞ս որևէ հանցագործի:

Գևորգ - Ինչպե՞ս... Սպասեք մտածեմ... Չէ, ընկեր Մայիլյան, այդպիսի բան չեն ասում:

Մայիլյան - Ուրեմն ի՞նչ են ուզում: Գուցե նրանց նպատակն է, որ դու հեռանաս աշխատանքից և քո փոխարեն իրենց ուզած մարդուն տեղավորեն:

Գևորգ - Հենց դա կլինի: Շատ շնորհակալություն, ես ինչպե՞ս մինչև հիմա գլխի չէի ընկել... դե, իհարկե... ոնց բացեցիք աչքերս... Թե չէ ես էլ տանջվում եմ, գիշերները չեմ քնում... ընկեր Մայիլյան, որ այսքանն արեցիք, մի բան էլ պիտի խնդրեմ:

Մայիլյան - Ասա, Գևորգ:

Գևորգ - Դուք պիտի ինձ օգնեք, որ բռնենք այդ մարդուն:

Մայիլյան - Ես ինչն՞ վ կարող եմ օգնել... ես հիմա միլպետ չեմ:

Գևորգ - Հենց դրա համար եմ ասում... Ոնց ձեզ էլ գործից հանեցին, չէ:

Մայիլյան - Ինձ ոչ ոք էլ չի հանել, Գևորգ, ե՛ս թոշակի անցա:

Գևորգ - Հա, հիմա դրա անունն այդպես է... համաձայն իր դիմումի... Դուք պիտի օգնեք ինձ... հայտնաբերեք այդ սրիկային ու բռնեք... Ու այդ ժամանակ, ես կիմանամ...

Մայիլյան - Լավ, բայց ինչպե՞ս բռնեմ:

Գևորգ - Դո՞ւք, դո՞ւք ինչպես բռնեք... ձեզ համար բռնելն ի՞նչ է: Դուք որ ուզենաք... մինչև հիմա ո՞վ է ձեր ձեռքից պրծել:

Մայիլյան - Դու, Գևորգ, դու:

Գևորգ - Է, ընկեր Մայիլյան... Ուրեմն պայմանավորվեցինք... կներեք, չկարծեք, թե հենց այնպես կխլեմ ձեր ժամանակը... չե՞մ հասկանում, ինչ է, որ թոշակով ապրող մարդ եք... թոշակով ապրե՞լ կլինի:

Մայիլյան - Ուրեմն ուզում եք վարձել ինձ որպես մասնավոր խուզարկուի՞:

Գևորգ - Ինչն՞ էք այդպես ասում: Մարդ ենք, էլի, լավությանը պետք է լավությամբ պատասխանես, հայ ենք, չէ՞:

Մայիլյան - Հայ ենք, իհարկե, հայ ենք:

Գևորգ - Ուրեմն այսպես կանենք, դուք կգաք իմ առանձնասենյակը և հենց որ նորից գանգահարեն...

Մայիլյան - Ես քեզ երբեք չեմ օգնի, Գևորգ:

Գևորգ - Վայ, ինչն՞ է:

Մայիլյան - Որովհետև դու իմ թշնամին ես: Որովհետև դու ամբողջ կյանքում խաբել ես մարդկանց, որովհետև ուր գնացել՝ ապականել ես:

Գևորգ - Դե լավ... ճառեր մի ասա... Միանգամից ասա, որ ձեռքդ չեմ ընկել, դրա համար էլ փրփրում ես... փառք աստծո հիմա ձեռքերդ կարճ են...

Մայիլյան - Ահա, փոխվեց լեզուդ, արդեն փրփրում եմ... Հա-հա, ես ավստոսում եմ, որ քեզ չեմ կարողացել բանտարկել, ավստոսում եմ ոչ միայն նրա համար, որ գողացել ես, խաբել ես, շորթել ես, այլև ամենակարևորը, ամենագլխավորը նրա համար, որ դեռ այն ժամանակ, պատերազմից անմիջապես հետո, երբ մարդիկ խելագարվում էին սովից, դու ձեռքերդ շփելով, ուրախ-ուրախ էիր նայում հերթերին: Հրճվում էիր, երբ մարդիկ աղաչանքով քեզ էին պարզում թղթադրամները, որպեսզի դու նրանց հաց տաս: Ազատ վաճառք կոչվող հացը: Ու մինչև հիմա էլ դու հերթ ես ստեղծում, հերթ ես երագում, որպեսզի ավելի հեշտ խաբես, ավելի շատ լինի շահդ, և դու քեզ ուրիշներից վեր զգաս: Դու հողվածի մասին էիր հարցնում: Այ, նոր հողված քեզ նմանների համար է պետք սահմանել:

Գևորգ - Պահ-պահ-պահ, իրենից բաներ է հնարում: Ուրեմն ես աշխատելու իրավունք չունեմ:

Մայիլյան - Չունես: Բիարկե, չունես: Եվ չես էլ ունենա: Չմտածես... Քանի տարի է, այս խանութից այն խանութն ես փախչում, հարյուր անգամ ուզեցել են հանել քեզ առևտրի ցանցից, էդ ինչո՞ւ չես հեռանում, հը՞ :

Գևորգ - Հանեն, ո՞ր գնամ, ձեզ նման տոմս չունեմ: Տոմսը հեշտ-հեշտ դրել եք ձեր գրպանը ու խոսում եք:

Մայիլյան - Շատ հեշտ էր... Կերչում... 42 թվականին:

Գևորգ - Մարդավարի մի բան խնդրեցի... կարծես թե առանց քեզ կորչելու ենք... չենք կորչի... մտքովդ չանցնի, ընկեր նախկին գնդապետ:

Մայիլյան - Նախկին՞ն... Գնդապետի կոչումը պաշտոն չէ, նախկին հացավաճառ, դիրեկտորություն ու պետ լինել չէ... Ես հիմա էլ գնդապետ եմ: Եվ գնդապետ էլ կմնամ մինչև վերջ:

Գևորգ - Դե լավ, անկեղծությանը պատասխանենք անկեղծությամբ: Դու՝ Մայիլյան, պետք է շատ շնորհակալ լինես քո բախտից ու ղեկավարությունից, որ ճիշտ ժամանակին քեզ թոշակի ուղարկեցին: Մի քիչ որ ուշացնեին, քեզ ոչ թե թոշակի, այլ բոլորովին ուրիշ տեղ կուղարկեին, որտեղ ժամանակին դու ես շատերին ուղարկել: Եվ այսօր դու ոչ թե նախկին գնդապետ կլինեիր, այլ աստիճանագրկված միլաշխատող:

Մայիլյան - Այ, դա արդեն նորություն է:

Գևորգ - Այո, հարգելի ընկեր, երբ դուք աշխատում էիք՝ մենք էլ քնած չէինք: Եվ ոչ թե ես պրծա քո ձեռքից, այլ դու, դու պրծար մեր ձեռքից: Ու լավ պրծար...

Մայիլյան - Իսկ կարելի՞ է իմանալ, թե այդ ո՞ր մեղքերիս համար էին ինձ աստիճանագրկելու:

Գևորգ - Լսիր, դու իսկապե՞ս կարծում ես, թե մաքուր ես եղել, սուրբ ես եղել, հա՞, հրեշտակ ես եղել... ձեր բաժնից քանի գործ է կարճվել:

Մայիլյան - Այդպես, էլ է պատահել: Դա վերադասի իրավունքն է:

Գևորգ - Եվ բոլորն էլ կարճվելու գործեր են եղել, հա՞: Իսկ ինչո՞ւ չէիր բողոքում... չգիտեի՞ր, թե ինչի համար են կարճվում, ազնիվ մարդ... Դե հիմի գնա ու նարդիդ խաղա... ընկերներդ սպասում են: *(Գնում է):*

(Գալիս է Մահակը):

Մահակ - Բարև ձեզ, ընկեր Մայիլյան:

Մայիլյան - Բարև, Մահակ, պատիկդ ինչպե՞ս է:

Մահակ - Հիանալի է, ընկեր Մայիլյան... վարպետը, դուք, ուղղակի փրկեցիք ինձ... իսկ դուք՝ արդեն երկրորդ անգամ:

Մայիլյան - Երկրո՞րդ... չեմ հիշում:

Մահակ - Տասնհինգ տարի տանջվել եմ, միշտ ուզեցել եմ խոսել ձեզ հետ, խոստովանել, բայց չեմ համարձակվել, վախեցել եմ ընկնել ձեր աչքից: Բայց այսքանից հետո...

Մայիլյան - Իսկ ի՞նչ է եղել:

Մահակ - Շատ հին պատմություն է, ընկեր Մայիլյան, դուք չեք հիշի: Դուք գիտեք, որ ես որք եմ մեծացել, խորթ մոր ձեռքին... իսկական խորթ:

Մայիլյան - Հիշում եմ, ինչպես չէ, անխիղճ կին էր:

Մահակ - Չեմ երկարացնի... Մայրս մի մատանի ուներ, որ ամուսնանալու ժամանակ նրան նվիրել էր իմ տատը... տոհմական մատանի էր... մայրս երբեք չէր բաժանվում դրանից, գիշերն էլ ձեռքին էր քնում, նույնիսկ լվացք անելու ժամանակ չէր հանում և... երևի ինձ համար ամենամեծ ցավն այն էր, որ հայրս այդ մատանին տվեց իր նոր կնոջը:

Մայիլյան - Ու մի օր այդ մատանին անհետացավ:

Մահակ - Ուրեմն հիշո՞ւմ եք: Ասենք դե դուք պրոֆեսիոնալ հիշողություն պետք է ունենաք, ուրեմն կհիշեք նաև, որ ինձ էին կասկածել և... հայրս ու այդ կինը ինձ բերեցին ձեզ մոտ: Ես հետո իմացա, որ դուք բաժնի քրեական հետախուզության պետն էիք:

Մայիլյան - Այո, հիշում եմ, հիշում եմ:

Մահակ - Ես կկորչեի, եթե դուք կալանավորեիք ինձ:

Մայիլյան - Այդպես էլ է պատահում:

Սահակ - Բայց դուք ասացիք, ես չեմ հավատում, որ Սահակն այդպիսի բան կանի և որ այդ են ասպացուցում նաև ստուգումները: Հիշո՞ւմ եք:

Մայիլյան - Հիշում եմ, իհարկե:

Սահակ - Եվ ինձ ազատ արձակեցիք:

Մայիլյան - Այո:

Սահակ - Ահա այդ է, որ երկար տարիներ տանջել է ինձ: Իրականում ես էի գողացել իմ մոր մատանին:

Մայիլյան - Եվ պահել էիր քո ընկերոջ՝ Անդրանիկի մոր մոտ: Թագուհի էր անունը:

Սահակ - Ո՞նց թե... ուրեմն գիտեիք ու կարճեցի՞ք իմ գործը:

Մայիլյան - Այո, կարճեցի, Սահակ... Եթե ամեն ինչի համար մարդկանց կալանավորեին, աշխարհում շատ քիչ մարդ կմնար:

Սահակ - Ես ձեզ... ես ձեզ պարտական եմ մինչև կյանքիս վերջը:

Մայիլյան - Ես վարձատրված եմ, Սահակ: Եթե այլ կերպ լիներ, մենք այսօր քեզ նման մի լավ ճարտարապետ չէինք ունենա: Իսկ որպեսզի ավելի համոզվես, որ ձեր շրջապատում էլ կարող են որոշ չափով Շերլոկ Հոլմսեր լինել, կասեմ, որ ես քո մոր մատանին, այսինքն՝ Գնունիների տոհմական մատանին հենց հիմա տեսնում եմ աչքիս առաջ, քո ձախ ձեռքի ամենավոքոր մատին:

Սահակ - Այո, այո, սա է: Ես հիմա երբեք չեմ բաժանվում իմ մոր հիշատակից և երբեք չեմ բաժանվի:

Մայիլյան - Մի ասա, Սահակ: Իսկ իմ ներքին զգացողությունն ինձ հուշում է, որ հավանաբար շուտով կբաժանվես այդ մատանուց, իհարկե, առանց տեսադաշտից բաց թողնելու:

Սահակ - Դե լավ, է, ընկեր Մայիլյան...

(Մայիլյանը գնում է: Սահակի տնից դուրս է գալիս Տաթևիկը):

Սահակ - Տաթևիկ, էդ ի՞նչ ես անում:

Տաթևիկ - Գործ եմ անում:

Սահակ - Տաթևիկ ջան, մի քանի րոպե էլ մնա Լուսիկի մոտ, հիմա գալիս եմ:

Տաթևիկ - Լավ: *(Մտնում է ներս: Սահակը բարձրանում է վեր, թակում է Նունեի տան դուռը):*

Զայն - *(Ներսից):* Ո՞վ է:

Սահակ - Ես եմ, բժշկուհի, Սահակն եմ:

Նունե - *(Բացում է դուռը):* Սահակ: Ի՞նչ է պատահել, Լուսիկը վա՞տ է գգում:

Սահակ - Ոչ, ոչ, ընդհակառակը, բժշկուհի... ներողություն, որ այս ուշ ժամին անհանգստացնում եմ: Գիտեմ, որ իմ արարքը տարօրինակ կթվա... Բայց այլ կերպ չէի կարող... չեմ կարող քնել, ուզում եմ խնդրել, ուզում եմ...

Նունե - Ի՞նչ էք ուզում, ճարտարապետ:

Սահակ - Հիմար բան ստացվեց... եթե Անուշ մայրիկը քնած չլիներ:

Նունե - Անուշ մայրիկը ի՞նչ կապ ունի այստեղ:

Սահակ - Ախր... ինչպես ասեմ... Անուշ մայրիկն է միշտ Լուսիկի ճաշը պատրաստում: Իսկ հիմա քնած է: Իսկ Լուսիկը վեր է կացել և...

Նունե - Ուտե՞լ է ուզում:

Սահակ - Այո... մեր տանը տուփով փոշի կա: Բայց ես չգիտեմ ինչպես բացել, սկզբից ջրի մեջ գցեմ, նո՞ր եռացնեմ, թե՞ սկզբից եռացնեմ, նոր տուփի մեջ լցնեմ... այսինքն, սկզբից ջրի մեջ լցնեմ...

Նունե - Սկզբից կարդա, թե ինչ է գրված տուփի վրա:

Սահակ - Իսկ ի՞նչ է գրված:

Նունե - Գրված է, թե սկզբից պետք է եռացնել, նո՞ր ջրի մեջ լցնել, թե՞ սկզբից ջրի մեջ լցնել, նոր եռացնել:

Սահակ - Ճի՞շտ: Այդպես էլ գրված է... Շնորհակալություն, ներողություն, բժշկուհի... Նունե...

Նունե - Ի՞նչ...

Սահակ - Բարի գիշեր... Ախ, Նունե...

Նունե - *(Ինքնհրեն):* Նունե... *(Սահակի ետևից):* Սահակ...

Սահակ - Լսում եմ...

Նունե - Հիմար բան ստացվեց, Սահակ... Տուփը մոռացաք... *(Նետնում է ցած):*

(Պետրոս, Խելունց):

Խելունց - Բնակիչ Պետրոսայ՞ն:

Պետրոս - Այ մարդ, սա էլի բուսնեց: Արևս վկա, սա սատանա է:

Խելունց - Ո՞նց եք, բնակիչ Պետրոսայան:

Պետրոս - Լավ եմ, Նազար, լավ եմ, լավ եմ, լավ եմ:

Խելունց - Ինչո՞ւ եք ջղայնանում: Գործի մեջ անախորժություններ հո չկա՞ն:

Պետրոս - Գո՞րծ... Իբրև թե չգիտես, որ ես չեմ աշխատում:

Խելունց - Ինչպես թե... ուրեմն հանձնաժողովում աշխատելը գործ չէ՞:

Պետրոս - Ի՞նչ հանձնաժողով:

Խելունց - Վիճաբանական: Եվ՝ գլխավոր...

Պետրոս - Ի՞նչ... Գալիս եմ, Անուշ ջան:

Խելունց - Ո՞ւր, ո՞ւր... Շուտով ինքը Անուշը կգա այնտեղ, ուր հարկն է՝ քեզ նախաճաշիկ բերելու: Եթե ես թույլ տամ :

Պետրոս - Վահ, ինչի՞, ես ի՞նչ եմ արել, այ Նազար:

Խելունց - Ընդհատակյա կազմակերպություն եք ստեղծել, հա՞: Դավադրություն եք կազմակերպում, չէ՞... բարեգործներ եք դարձել, հա՞... ես էլ ասում եմ, ես ի՞նչ է ամեն օր քչփչում նախկին միլիտերի հետ... Էն դերասանին էլ ձեր խելքին եք գցել ու հալածում եք մարդկանց, հա՞ :

Պետրոս - Վահ, ի՞նչ կազմակերպություն, ի՞նչ հանձնաժողով, բաներ ես հնարում, հա... Ես ո՞ւր, հանձնաժողովն ուր...

Խելունց - Իսկ էդ ի՞նչ հեռախոսի համար էիր տալիս Հացառի դիրեկտորին, հը՞... էդ ի՞նչ հանձնաժողովի անունից էիր վախեցնում, հը՞... Անշուն գյուղ եք գտել, հա՞ :

Պետրոս - Ի՞նչ ես ասում, այ Նազար... Ո՞վ է ասել անշուն: Ինչի մենք չգիտեի՞նք, որ դու կաս:

Խելունց - Չգիտեիք... Իսկ հիմա կիմանաք... Ես Նազարը չլինեմ, թե աշխարհով մեկ չխայտառակեմ ձեզ: Ես տուն էի գնում, տիկնոջս մոտ, բայց չեմ գնա: Հիմա գնում եմ միլիցիա, օրդեր բերեմ ու ձեր բոլորի տները խուզարկեմ... Էն ժամանակ կխոսենք...

Պետրոս - Այ Նազար, մի րոպե...

Նազար - Վերջ... Մարմին եմ, չէ՞:

(Սահակ, Պետրոս, Արամյան):

Պետրոս - Ընկեր Արամյան, դժբախտություն...

Արամյան - Ի՞նչ է պատահել:

Պետրոս - Դժբախտություն, շուտ արա, դուրս արի:

Արամյան - Սպասիր հագնվեմ:

Պետրոս - Ես Մայիլյանի մոտ եմ:

Արամյան - Գնա, գալիս եմ: *(Պետրոսը բարձրանում է վեր):*

Սահակ - Դուք դո՞ւրս էիք գալիս, վարպետ... ափսոս, շատ ափսոս, որ անժամանակ եկա:

Արամյան - Ոչինչ, ոչինչ, լսում եմ, Սահակ:

Սահակ - Այսինքն երկար խոսելու բան էլ չէ:

Արամյան - Իսկապե՞ս:

Սահակ - Այսօր ինձ համար մեծ ուրախություն է, ես ուզում եմ ամենայն հանդիսավորությամբ խնդրել ձեզ... ես ուզում եմ, որ դուք համաձայնվեք...

Արամյան - Սիրելիս, ես սրտանց ողջունում եմ քեզ, ես համաձայն եմ: Եվ իմ կարծիքով Նունեն էլ դեմ չէ... միայն մի քիչ համառություն... աղջիկներն այդ սիրում են... Գնա, Նունեն քեզ է սպասում, հաջողություն: *(Գնում է վերև):*

Սահակ - *(Արամյանի ետևից):* Ես ուզում էի ձեզ հրավիրել իմ «Ծիածան» շատրվանի բացմանը... Տարօրինակ մարդ է, չթողեց էլ, որ խոսքս ավարտեմ... Սպասիր, սպասիր, բայց նա բոլորովին ուրիշ բան էր ասում... Ուրեմն դա հնարավոր է... Նունե... Նունե...

Նունե - Սահա՞կ...

Սահակ - Նունե, հայրիկդ համաձայն է... Հենց նոր ասաց, որ համաձայն է...

Նունե - Սպասիր, սպասիր, ինչի՞ն է համաձայն:

Սահակ - Որ ես հին ասպետների պես ծունկ չոքեմ քո առաջ և... համառեմ... աղջիկներն այդ սիրում են:

Նունե - Խելագար... Այս ի՞նչ շրջապատում եմ ապրում: Իբր թե հայրս քիչ էր...

Սահակ - Հայրիկին բան չասես: Հայրիկդ ասաց համառիր՝ ես էլ համառում եմ:

(Գրկախառնվում են: Մոտենում է Տաթևիկը):

Տաթևիկ - Էս ի՞նչ եք անում: Լուսիկը էնտեղ լաց է լինում:

(Գնում են):

(Արամյանը, Պետրոսը, Մայիլյանը, Տաթևիկը դուրս են գալիս Մայիլյանի սենյակից: Դանդաղ իջնում են բակ: Նստում իրար կողքի):

Մայիլյան - Հիմա ի՞նչ ենք անելու:

Տաթևիկ - Չգիտեմ:

Պետրոս - Հիմի ի՞նչ պիտի անենք:

Արամյան - Չգիտեմ:

Պետրոս - Ընկեր Մայիլյան, գոնե դու մի բան ասա, սիրտս ճաքում է: Չէ՞ որ դու օրենքի մարդ ես:

Մայիլյան - Օրենքն էստեղ ի՞նչ գործ ունի, Պետրոս:

Արամյան - Ափսոս, դեռ ինչքան գործ կարող էինք անել:

Մայիլյան - Ոչինչ, քիչ չարեցինք, վարպետ:

Պետրոս - Ասում եմ, ընկեր Արամյան, գուցե թե իզուր անջատեցինք հեռախոսը, հը՞ :

Արամյան - Մնար ի՞նչ աներ, Պետրոս:

Պետրոս - Ասում եմ... մինչև Նազարը գնար, մարդ բերեր, գուցե մենք մի քանի գործ էլ անեինք, էլի... Ախր էն թոշակառու բժշկի հեռախոսի հարցը մնաց...

Մայիլյան - Իսկական ֆենոմեն ես, այ մարդ...

Պետրոս - Ինչ է՞մ:

Մայիլյան - Ապշելու մարդ ես... միամիտ երեխայի նման, բերանբացությամբ մեր աշխատանքը տապալեցիր, մեզ դրեցիր ամենահիմար դրության մեջ, իսկ քո պետքն էլ չէ... նոր հարցեր ես մշակում... Բավական է, էլի...

Արամյան - Պետք չէ, Բաբկեն, պետք չէ... միևնույն է, այսպես թե այնպես մի օր բացվելու էր ամեն ինչ: Ամեն ինչ իր վախճանն ունի: Միայն ափսոս, որ մերը շուտ եկավ... Այնպես որ հեռախոսն արդեն ավարտված է:

Պետրոս - Ես ընկեր Մայիլյանի վրա չեմ նեղանում, չէ... Ու որ խոսում եմ էսպես, սրտնեղությունից է... ամեն ինչ ախր էնքան լավ էր, որ... Բայց ես ի՞նչ անեմ, ախր ճիշտը էսպես ապրելն էր... Ախր առաջվա նման դատարկ էլ չեմ կարողանա ապրել... Ասեք. ի՞նչ անեմ... Մեռնեմ, պրծնե՞մ:

Մայիլյան - Ներիր ինձ, Պետրոս, տաքացա: Ուրեմն, այսպես... դու մորաքույր Անուշին վերցնում ես ու անմիջապես գնում ես գյուղ, դու այստեղ չես եղել, հասկացա ր:

Պետրոս - Ո՞նց թե այստեղ չեմ եղել:

Մայիլյան - Չես եղել... Վերջ... Դու մեզ հետ գործ չունես:

Արամյան - Իրավացի է Բաբկենը, վարպետ, միանգամայն իրավացի: Մենք կասենք, որ Պետրոս Պետրոսյանը մեր հանձնաժողովի հետ որևէ առնչություն չի ունեցել... իսկ մենք...

Մայիլյան - Ներեցեք, ընկեր Արամյան, բայց նույնն էլ ձեզ է վերաբերում:

Արամյան - Ի՞նձ: Ի՞նչ իմաստով:

Մայիլյան - Դուք ճանաչված մարդ եք, և ոչ մի իմաստ չունի այս սկանդալային պատմության մեջ ձեր երևալը: Ես ամեն ինչ կվերցնեմ ինձ վրա: Ես իրավաբան եմ և գիտեմ, թե ինչ կասեմ:

Արամյան - Ի՞նչ եք խոսում, սիրելի Բաբկեն: Իմ երկար ու ձիգ կյանքում հազիվ մի անգամ իմ իսկական դերն եմ խաղացել: Եվ հիմա հրաժարվե՞մ դրանից: Երբեք: Ընդհակառակը, դուք պետք է մի կողմ քաշվեք, որովհետև նախ նախագահը ես եմ, և ապա՝ բոլոր զանգերը վերևից ես եմ տվել:

Պետրոս - Եղավ, էլի, ձեզ պատժեն, մենք էլ հանգիստ նստենք ու նայենք:

Արամյան - Բեմից ասված խոսք չընդունեք, սիրելի Պետրոս ու սիրելի Բաբկեն, բայց ես հանգիստ կկրեմ իմ պատիժը, և դա կլինի առաջին անգամ, երբ կիմանամ, թե ինչի համար եմ պատժվում:

Պետրոս - Իսկ իմ կարծիքով երկուսդ էլ մի կողմ պիտի քաշվեք ու պատիժ է թե ինչ է, թողնեք ինձ: Ինձ ի՞նչ պիտի անեն, այ ախպեր, ասեք, ինձ ի՞նչ պիտի անեն: Իմ ունեցած - չունեցածը մի չաքուճ է եղել, էն էլ առել են ձեռքիցս:

Մայիլյան - Էլի մեջ ընկա՞ր, Պետրոս:

Արամյան - Մպասեք, բարեկամներ, սպասեք:

Պետրոս - Ուրեմն, եթե ես բանվոր եմ...

Մայիլյան - Դեմագոգիան սկսեց:

Պետրոս - Ի՞նչը:

Արամյան - Վերջ, վերջ, վերջ...

(Բոլորը լռում են: Լռություն: Եվ հանկարծ լսվում է աղբատարի զանգի ձայնը: Առաջին պատկերը կրկնվում է նույնությամբ: Շենքը աղմկում է ու լռում միանգամից):

(Առաջին պլանում լուռ ու տխուր նստած են մեր հերոսները):

Տաթևիկ - Ձեզ ի՞նչ է պատահել: *(Իր խաղալիք-հեռախոսը դնում է նրանց առջև):* Դե աշխատեք:

(Հանձնաժողովի անդամները իրար են նայում, ծիծաղում են: Մայիլյանը գրկում է Տաթևիկին):

Վարագույր